HİRARİUM GÜNLÜKLERİ

Natalia Melentyeva-Epstein Takımadaları: Felsefi Bir Perspektif

İsmail Küçükbaşol, M.A. (Ph.D. Candidate)

Nisan 2026

Epstein Takımadaları: Felsefi Bir Perspektif

Natalia Melentyeva

Url: https://www.multipolarpress.com/p/the-epstein-archipelago-a-philosophical-perspective

Natalia Melentyeva, elit ritüelinin, gücün ve gizliliğin gölge alemi olarak Epstein takımadalarına inmekte; skandal, arzu ve tahakkümün modern dünyanın gerçek işleyiş mantığında birleştiği gizli bir metafizik düzeni ifşa etmektedir.

Jeffrey Epstein'ın hikayesi, yalnızca derin devletin mekanizmaları, gizli güç yapıları veya küresel seçkinlerin saygınlık maskesinin ardında yatanlar üzerindeki perdeyi kaldıran sıradan bir suç vakayinamesi değildir. Felsefi bir yaklaşım, "Epstein Takımadaları" hikayesinin ardında, modern dünyanın düşünce paradigmalarındaki derin kaymaları fark etmeyi mümkün kılmaktadır; bu dünya, ölümcül ve felaketvari bir şekilde kendi insansızlaşmasına, sarp bir çöküşe doğru ilerlemektedir: Tanrı'dan şeytana, Ruh'tan kör ve utanmaz bedene, güzellikten saldırgan çirkinliğe, erdemden militan ahlaksızlığa.

Ahlaksızlık Takımadaları: Epstein'ın Sistemi ve Yöntemleri

Küçük Saint James Adası'nın sahibi Jeffrey Epstein, yalnızca varlıklı bir finansör, hayırsever, öğretmen, danışman ve danışman veya sadece "son derece hoş" bir adam ve sohbet arkadaşı değildi. Ne de yalnızca, dünya çapındaki nüfuzlu figürler hakkında kirli bilgi toplayan ve Karayipler'deki ve New Mexico'daki özel konutlarını küresel meseleleri yönetmek için bir gölge ağın merkez üsleri haline getiren, Mossad ve CIA ile bağlantılı bir istihbarat operatörüydü.

Onlarca yıl boyunca cezasızlıkla faaliyet göstermiş, dosyalarında bazıları "çocuk fahişe" olarak tanımlanan masum çocuklar şeklindeki canlı insan ticaretini koordine etmiş, çeşitli ülkelerden reşit olmayan kız ve erkek çocukların Karayipler'deki kendi adalarına ve New Mexico'daki "Zorro" çiftliğine transferini küstahça yönetmiş ve ardından onları, farklı ülkelerin devlet hizmetlerinden daha yaşlı nüfuzlu erkeklerin cinsel kullanımı için alaycı bir şekilde satmış veya kendisi kullanmış ve yakın arkadaşlarına seks oyuncakları ve ritüel kurbanları olarak sunmuştur.

Tanık ifadeleri ayrıca Epstein'ın transhümanizm, sosyal biyoloji, öjenik ve yapay zeka alanlarındaki bilimsel gelişmelere olan takıntısının yanı sıra, "bilimin iyiliği için" insan klonlama ve insan genomunun modifikasyonunu içeren sınırda bilimsel ve yarı-bilimsel deneylere sponsor olduğunu doğrulamaktadır. Tüm bunlar uzun zamandır pek çok soruyu gündeme getirmektedir. Yine de bugüne kadar Amerikan ve Avrupa kamuoyu, Jeffrey Epstein'ın sonsuz derecede ahlaksız ve dehşet verici faaliyetlerine karşı çarpıcı bir hoşgörü ve eleştirel olmayan bir hoşgörü göstermiştir. Bütün bunlar şaşkınlık ve öfke uyandırmakta, ciddi ve kapsamlı bir açıklama talep etmektedir.

Aynı zamanda, yaşananların bariz kanunsuzluğunu yalnızca arkasında dokunulmazlığını ve cezasızlığını garanti eden belirli nüfuzlu figürlerin veya güçlü gizli örgütlerin varlığıyla açıklamak fazla basit olacaktır. Mesele çok daha karmaşık ve çok daha ciddidir. Bu kadar açıkça uygulanan kanunsuzluğun maskesinin arkasında, felsefe ve bilimdeki en son trendlerde tezahür ettiği üzere, toplumun dünya görüşü ve düşünce paradigmalarındaki temel dönüşümler tarafından yönlendirilen, modern dünyanın temellerindeki karmaşık sismik kaymalarla bağlantılı çok derin, sistemik ve temel süreçlerin yattığını varsaymaktayız.

Söz konusu olan, çağdaş Batı kapitalizminin yaşam biçimlerini üreten matrislerin içindeki radikal bir kayma, ayrıca onu ayakta tutan dünya görüşü katmanlarındaki rahatsız edici dönüşümler; elit ve kitle bilincinin patolojik dinamiklerindeki, rasyonalite türlerindeki ve bilinçdışının kontrolden kurtulan dürtülerindeki değişimler; ve modern insanın "yaşam akışını" psişik olarak deneyimleme ve varoluşsal olarak sezme biçimindeki uğursuz mutasyondur.

Söz konusu olan, modern dünyanın ve insanın toptan krizidir.

İnsan Doğası Üzerine Deneyler ve "Çocuk Yetiştirme Çiftlikleri"

Epstein Takımadaları'nın anahtarını ararken, öncelikle felsefi analize dayanarak, açıkça komplocu çerçevelerden kaçınmaya çalışacağız.

Epstein son derece sofistike bir manipülatördü: şok edici kötülük eylemleriyle ve ahlaki yasakları ve insani olanın sınırlarını hiçe saymadaki hayal edilemez bir özgürlükle dünyayı sersemleten bir sapık ve sadistti. Ghislaine Maxwell davasındaki mahkeme belgelerinin yayınlanması, çevresinde küresel siyasi müessesenin yüzlerce üst düzey figürünün –eski ve mevcut başkanlar, başbakanlar, senatörler, parlamento üyeleri ve aktörler– aktif varlığını doğrulamıştır. Epstein'ın listeleri, kraliyet ailelerinin üyelerinin, önde gelen bilim insanlarının

ve bilim popülerleştiricilerinin isimlerini içermektedir. "Lolita Express" olarak bilinen özel uçağın uçuş kayıtları, adayı düzenli olarak ziyaret eden nüfuzlu kişilerin orada gerçekleşenlerin müstehcen doğasının tamamen farkında olduğuna dair kanıtlar sunmaktadır. Epstein, açıkça ABD ve Avrupa'nın siyasi sistemleri içindeki bir dizi yapıyı avucunun içinde tutmaktaydı. Ağı, akademik çevrelere nüfuz etmiş, hakikatin kendisini yozlaştırmıştı. Epstein'a yönelik, inşa ettiği sistemin reşit olmayan kızları, erkek çocukları ve küçük çocukları politikacıların, prenslerin ve milyarderlerin cinsel hizmeti için kullandığı seks ticareti çerçevesindeki resmi suçlamalar, buzdağının yalnızca görünen kısmıdır. Dosyalar, Epstein'ın özel transhümanist girişimlere, yenidoğan dokusundan elde edilen hücreleri kullanan rejeneratif tıptaki gizli laboratuvar geliştirmelerine ve ayrıca insan klonlama ve tasarımcı bebekler yaratma alanındaki yasak araştırmalara örgütsel ve mali katılımını gösteren ifadeler içermektedir. Epstein ile Bitcoin'in geliştiricilerinden biri, bir biyohacker ve kendi itirafıyla bir "çılgın bilim insanı" olan Bryan Bishop arasında, Ukrayna'da modifiye edilmiş insan sperminin test edildiği ve ilgili denemelerin yürütüldüğü gizli laboratuvarlarla ilgili yazışmalar bulunmuştur. Epstein, Bishop'a yazdığı mektuplarda, New Mexico'daki "Zorro" çiftliğinde bir seferde yirmi kadar hamile kadın barındırdığını bizzat bildirmiş ve genetiği değiştirilmiş ve klonlanmış bir insan yaratma projesi için, garaj düzeyindeki deneylerin ötesine geçmek ve yapay bir çocuğun ilk canlı doğumunu gerçekleştirmek amacıyla, 9,5 milyon doları bulan beş yıllık bir finansman planından bahsetmiştir.

Genç kızları yalnızca kendisiyle yaşamaya değil, aynı zamanda çocuk doğurmaya zorladığına, onları kendisini bir sultan ve reşit olmayan köle kızların efendisi olarak gördüğü bir tür hareme yerleştirdiğine dair raporlar bulunmaktadır. Tanık ifadelerine ve e-posta yazışmalarına göre, New Mexico'daki çiftliğinde (mektuplarda bu yerlerin tarif edildiği şekliyle) "çocuk yetiştirme çiftlikleri" veya "klonlama laboratuvarları" gibi bir şey yaratmakta, reşit olmayan cariyelerine çocuk doğurmaları için baskı yapmakta ve ardından bu çocukları, sözde daha ileri laboratuvar deneyleri için ellerinden almaktaydı. Bu vahşi deneyler hakkında konuşmaya cesaret eden kızlar, Darwinizm ve evrim teorisine derinlemesine yatırım yapmış olan Epstein'ın deneysel genetik, öjenik, yeni türlerin yetiştirilmesi, klonlama ve insanların seçici mühendisliği fikirlerinden ilham aldığını söylemişlerdir. Epstein'ın partilerinde tüp bebeklerden süper insanlar hakkında konuştuğu bilinmektedir. Tüm bu faaliyet ve yazışmalar, suç teşkil eden deneyleri çevreleyen katı gizlilik, mahremiyet ve anonimlik önlemleriyle birlikte yürütülmüştür: bebeklerin ebeveynlerinin kimliğinin tespit edilememesinin, yasadışı deneylerin sponsorlarının güvenliğini garanti etmesi gerekiyordu.

Ritüel Şiddet ve Metafizik Temellerin Aranışı

Ancak reşit olmayanlarla seks, eşcinsellik ve pedofili, Epstein Takımadaları'nın laboratuvarlarında ve salonlarında gerçekleşen en kötü şeyler değildi. Misafirlerin her eylemini kaydeden gözetim sistemleriyle donatılmış Küçük Saint James Adası ve Zorro Çiftliği, ayrıca Epstein'ın malikaneleri ve apartmanları, yatları ve uçakları, şiddet ve işkence mekanları haline gelmişti. Korku ve acı, yalnızca seçkin misafirlerin aşağılık içgüdülerini tatmin etmek için değil, aynı zamanda kurbanları psikolojik olarak kırmak için araçlar olarak kullanılmaktaydı. Epstein'ın küresel elitin temsilcileriyle yazışmalarında, yasak eylemleri belirtmek için belirli kodlar kullanılmakta, bu da suçları aleni olarak tartışmayı mümkün kılmaktaydı: canavarca şeyleri sıradan ev eşyaları ve yiyecekler olarak gizlemek için kod kelimeler kullanılmaktaydı. Örneğin, "pizza", "sosisli sandviç", "üzümlü kola", "dondurma" ve "kurutulmuş et" gibi kelimelerin, güçlü elitin seçkin üyelerinin katıldığı belirli sapkınlıkları ve fetişleri belirtmek, ayrıca kurbanların yaş ve cinsiyetini ve müşterilerin belirli cinsel tercihlerini kodlamak için kullanıldığı iddia edilmektedir. Geometrik semboller –çocuk örgütlerinin veya markalarının logoları olarak gizlenmiş üçgenler ve spiraller– "kendilerinden olanı" tanımak için işaretler, ayrıca alemlerin düzenlendiği mekanların göstergeleri olarak hizmet etmekteydi.

Bağımsız soruşturmalardan elde edilen materyallere ve hayatta kalan kurbanların ifadelerine göre, adadaki faaliyet ritüelistik bir karaktere sahipti; burada alemler ve cinsel kölelik, "dokunulmazlar" kulübüne giriş bileti haline gelmekteydi. Tapınaklara benzeyen alışılmadık yapılar, yeraltı odaları, gizli geçitler, koridorlar ve sembollerle kaplı salonlar, burada karanlık kültlerden ilham alan ritüellerin gerçekleştirildiğini düşündürmekte; okült sembolizmin ve baykuş imgelerinin kullanımı, ada ile "Bohemian Grove" ve diğer gizli topluluklar arasındaki bağlantılara işaret etmekteydi. Bugün, dosya külliyatını inceleyen araştırmacılar, Epstein'ın misafirlerinin işkence, eziyet, öldürme, kurban etme ve çocukların kanının ve etinin tüketilmesini içeren antik Molek kültü ritüellerinin yeniden canlandırmalarına katılmış olabileceklerine dair hipotezler öne sürmektedirler. En uç versiyonlar, işkence altında, masum ve bozulmamış bir çocuğun kanının, onu tüketenlere gençlik ve uzun ömür bahşeden özel bir korku hormonu olan "adrenokrom" ürettiğini ve Takımadalar'ın kır saçlı misafirlerinin peşinde olduğu şeyin bu olduğunu iddia etmektedir.

Tüm bu hikayeler, deliliğin sınırlarının ötesinde insanlık dışı eylemlerin bir panoraması veya neredeyse kozmik ölçekte kötü adamlar tarafından gerçekleştirilen bir dizi sofistike antropolojik deney olarak görünmektedir. Ancak gözlerimizin önünde cereyan eden bu uğursuz

resmin anlamına nüfuz edebilmek için, olayların yüzeyinden uzağa bakmalı ve perdenin arkasına, daha derine inmeliyiz. O zaman, bireysel insan ahlaksızlığının, sapkınlığın ve güçlülerin sergilediği cezasızlığa dair küstah güvenin maskesinin ardında, çok daha büyük ve daha ciddi bir şeyle karşı karşıya olduğumuzu gösteren ikinci bir düzlem belirir; bu, insan, güç, zaman, ölüm, arzu, şiddet, bilim ve teknoloji gibi konulara değinen tam ve gelişmiş bir felsefi analizi talep eden bir şeydir.

Filozof Plotinus, olayların dış yüzüne "gözlerini kapatmayı" ve zihinle onların gizli anlamlarına nüfuz etmeyi önermiştir. Epstein'ın amansız sapkın faaliyetinin arkasında hangi temeller, fikirler, programlar ve amaçlar yatmaktadır?

Mutlak Güç Felsefesi: Suçlu Elitler ve Ahlakın Sonu

Sorunu sosyolojik olarak, elit teorisi ve kitle teorisi (Vilfredo Pareto, Gaetano Mosca, Robert Michels, Christopher Lasch) merceğinden incelersek, modern Batı dünyasının resmi aşağıdaki gibi görünmektedir.

Kapitalizmin küresel ölçekte ortaya çıkışı, zorunlu olarak insanlar ve uluslar arasında toptan eşitsizliğe ve hem bir bütün olarak dünya topluluğunun yapısında ("zengin Batı" ve "yoksul Güney" olarak bölünme) hem de bireysel toplumların işleyişinde "elitizm" ilkesinin egemenliğine yol açmaktadır. Elit teorisine göre, demokratik toplumlarda eşitlik ve orta sınıfın büyümesi miti tam olarak budur: bir mit ve kaba bir propaganda biçimi. Sosyal hiyerarşi, antik toplumlarda görüldüğü gibi efendiler ve köleler olarak bölünme, ortadan kaybolmaz, yalnızca yeni biçimler alır. Köleler, artık köle olmadıklarına ikna edilirler, ancak bu yalnızca köleliklerini derinleştirir. Yönetici elitlerin mutlak gücü, hiçbiri sosyal sistemlerin keskin tabakalaşmasını değiştirmeyen demokratik prosedürler, seçimler ve temsiliyet tarafından maskelenmektedir. Elitler ve kitleler yok olamaz, birbirleri içinde çözülemez veya yer değiştiremezler. Michels buna "oligarşinin demir yasası" adını vermiştir: herhangi bir sosyal sistemde, güç mutlak bir azınlık oluşturan kapalı bir kasta aittir.

Epstein vakası, belirli bir zenginlik seviyesinde yasanın fiilen var olmaktan çıktığını doğrulamaktadır. Çağdaş elitlerin mutlak gücünün yalnızca muazzam servet üzerine değil, aynı zamanda her şeyde karşılıklı suç ortaklığıyla ve en önemlisi bir "günah topluluğu" ile pekiştirilen sınıf dayanışması üzerine inşa edildiğini göstermektedir. Hükümet, iş dünyası, finans, kültür, bilim ve istihbarat servislerindeki önde gelen figürler kanla ve akla hayale gelmedik suçlara –savaşlar yürütmek, mali manipülasyonlar düzenlemek, yasadışı teknoloji

transferleri, suç teşkil eden insan deneyleri, içeriden bilgi ticareti, casusluk, insan kaçakçılığı, alemler, cinayetler ve yamyamlık– katılımla birbirlerine bağlandıklarında, monolitik bir güç, insan hayatının yalnızca sömürü, tüketim, eğlence veya ritüel için bir kaynak veya harcanabilir malzeme olduğu bir tür paralel evren haline gelirler.

Epstein'ın gözaltında ölümü (ki bugün pek çok kişi bunu sorgulamaktadır), gerçeği gizlemede son perde haline gelmiştir –kapitalist dayanışma sisteminin, kontrolsüz gücünü ve anonimliğini tehdit eden herkesi ortadan kaldırabileceğine dair bir sinyal.

Bir anlamda, dizginsiz kapitalizmin bir biçimini yücelten Amerikalı yazar Ayn Rand ile ilişkilendirilen bir tezin zaferine tanıklık etmekteyiz: "iyinin ve kötünün ötesinde", seçkinlerin kendilerini insan ahlakının kısıtlamalarından muaf, "daha yüksek bir insan tipi"nin, "daha yüksek ırklar"ın tahakkümünün mutlak özgürlüğünü ilan etmeye ve insan "sürüsü"ne şiddet uygulamaya yetkili yeni bir titanlar sınıfı olarak gördüğü "varlıklı" küresel toplumların varlığı.

Ayn Rand şöyle yazmıştır:

"Canavarca 'biz'e –köleliğin, hırsızlığın, sefaletin, sahteliğin ve utancın sözcüğüne– bir son verdim. Ve şimdi tanrının yüzünü görüyorum ve onu dünyanın üzerine kaldırıyorum. Bu, insanoğlunun varoluşundan beri aradığı tanrıdır. Bu tanrı bize neşe, barış ve gurur bahşedecektir. Bu tanrı 'Ben'dir." [1]

Çağdaş Batılı elitler, yalnızca bir "zengin ırkçılığını" (Bill Gates'in Jeffrey Epstein ile konuşmalarında, "yoksulların hiç var olmaması gerektiği", yani yok olmaları ve yerlerini "mükemmel köleler"in, yani robotların alması gerektiği açıkça tartışılmıştır) somutlaştırmamaktadır. Bu yalnızca ekonomik veya antropolojik bir ırkçılık da değildir. İngiliz bilim insanı J. Hobson'ın gösterdiği gibi, bugün Batı'da ırkçılık çok çeşitli biçimler almıştır: kültürel, ekonomik, teknolojik, epistemolojik, dünya görüşüne dayalı ve ahlaki ayrımcılık.

Hiyerarşiler antik toplumlarda da mevcuttu. Ancak bunlar açıktı ve en yüksek tabakaların en ruhani (rahip) ve en cesur ve kahraman (savaşçı) insan tiplerinden oluştuğuna inanılırdı. Bu elitler bir ayaklarıyla ruhani dünyada dururlardı ve tam da bu nedenle meşru otoriteye sahiptiler. Kapitalizm bu ruhani boyutu ortadan kaldırmış, yalnızca dünyevi yaşamın var olduğunu ve onun içinde herkesin temelde eşit olduğunu ilan etmiştir. Ancak gerçekte, güç "diğerlerinden daha eşit" olanlara, yani herkesten daha da dünyevi, açgözlü, yağmacı, aşağılık, şehvet düşkünü ve güce aç olanlara geçmiştir. Hiyerarşi basitçe ortadan kalkmamıştır: anlamı tam tersine

çevrilmiştir. En kötüler, bunu demokrasi ve özgürlüğün aldatıcı mitleriyle gizleyerek iktidara yükselmiştir.

Yine de "elit teorisi" ve kapitalist toplumlardaki göz kamaştırıcı eşitsizliğin tanınması, daha derin bir felsefi analizi, her şeyden önce bu elitlerin niteliğinin analizini gerektirmektedir. Ve Epstein dosyaları, tam da böyle bir felsefi sorgulama için bize muazzam bir olgusal malzeme gövdesi sağlamaktadır.

Epstein'ın Elitleri ve Postmodernizm Felsefesi

Bugün, "Epstein'ın seçkinleri" ifadesi giderek artan bir sıklıkla kullanılmaktadır. Bunun felsefi bir bakış açısından ne ifade ettiğini inceleyelim, zira herhangi bir kavramın arkasında, dünya görüşü paradigmalarında veya temel düşünce matrislerinde yansıtılan çok daha derin felsefi ve bilimsel ontolojiler yatmaktadır.

Epstein Takımadaları'nın dehşetlerinin mümkün hale gelmesi için, modern elitlere özgü, kökleri bizim görüşümüze göre postmodernizmde bulunan belirli bir felsefe var olmalıdır; bu, yirminci yüzyılın sonunda Modern felsefenin temel ilkelerini altüst eden, Batı'da kapitalizmin erken aşamalarına özgü, ahlaki ilerlemeye, katılımcı demokrasiye, toplumsal eşitliğe, hümanizme, akla ve servetin ve orta sınıfın aşağı yukarı eşit dağılmış üstel büyümesine olan inancıyla karakterize edilen daha önceki Modernite paradigmasının yerini alan kültürel matris veya düşünce paradigmasıdır.

Postmodernizm felsefesi, Dr. Epstein'ın patolojik stratejilerinin ve yıkıcı girişimlerinin dehşetinin içinden geçmektedir. Onun en derin ilhamlarının kökünün, son elli veya altmış yıldır Batı dünyasını tamamen boyunduruk altına almış olan postmodernizm paradigmasında temellenen o gösterişli ve görünüşte özgürleştirici, ancak özünde yoksullaşmış ve çökmüş dünya görüşünden büyüdüğüne inanmaktayız. Kolektif "Epstein Takımadaları"nın grotesk ve uğursuz görüşlerinin ve eylemlerinin arkasında duran şey, tam da bir dünya görüşü, bir ideoloji ve onlardan akan keskin hatlarla tanımlanmış gerçeklik resmi olarak postmodernizmdir.

Düşünce Paradigmaları ve Postmodernizmin Eşiği

Düşünce paradigmaları, bir tür entelektüel şablon, düşünme kalıbı, dünyayı anlamak ve bir dünya görüşü şekillendirmek için kullanılan yapılar ve stratejilerdir. Bunlar hiçbir şekilde aklın soğuk şemaları değildir; biyolojik bir benzetme daha uygundur: ahtapotlar gibi, dokunaçlarıyla

yöneticilerin ve sıradan insanların, analistlerin ve yorumcuların, seçkinlerin ve kendilerini bağımsız ve özgür sanan sıradan bireylerin zihinlerini belirli bir düzende tutarlar.

Çağdaş Batı'nın baskın özelliği, radikal materyalizmi, ateizmi, bireyciliği, öznenin toptan çözülüşü ve giderek daha belirgin hale gelen anti-hümanizmi, anti-demokratik eğilimi ve totalitarizmiyle, geç ve kritik aşamasındaki Postmodernizm paradigmasıdır. Postmodern özgürleşme ve emancipasyon stratejileri, Batılı insanı küçük bireysel benliğiyle ve Nietzsche'nin "Tanrı'nın ölümü" teziyle, yönelim noktaları veya referans noktaları olmaksızın, plansız ve amaçsız bir şekilde yapayalnız bırakmış, ancak sonunda hiçliğin uçurumuna yuvarlanmasına yol açmıştır. Ve insan, "hiçlik" karşısındaki bu gerilime dayanamamakta (J.-P. Sartre [2]) ve parçalara ayrılmaktadır. Modernite Tanrı'nın ölümünden bahsettiyse, Postmodernite insanın ölümünden, "yazarın ölümünden" bahsetmektedir.

Bedenin de Aşağısına

Eğer Gelenek ve Modernite, ölümü ve yıkımı –soğuk hiçliğin kendisini– bedenin arkasına maskelediyse, Postmodernizm maddeselliğin en alt eşiğine inmiş ve kendisini hiçlikle nihai karşılaşmaya hazır, yok oluşun sınırına doğru koşmaya ve bu düşüşü ontolojinin, epistemolojinin ve ilerlemenin yol gösterici ilkesi olarak kabul etmeye hazır ilan etmiştir.

Postmodernizm, maddenin alt tarafına nüfuz etme, maddenin içine gömülme, kesin olarak onun tarafını tutma ve böylece kendisini insan aklının karşısına yerleştirme dürtüsüdür. Modern'in, insanın "birey", yani "bölünemez" olduğu formülünü geri almakta ve insani ve toplumsal olanın mikro-moleküler bölgelerine sızmaktadır. Yalnızca büyük bütünlerin ve hiyerarşilerin değil, aynı zamanda bireyin kendisinin de diseksiyonunu üstlenmekte, atom altı seviyelere (genom) inmekte, maddi olanın nihai sınırına –içkinlik ufkuna– ulaşmaya çalışmaktadır.

Modernite'de hâlâ "insan öznesi" olarak adlandırılan şey, Postmodernite'de giderek daha az örgütlü ve tutarlı, giderek daha az karmaşık ve daha kırılgan hale gelmeye, psişenin cehennemi katmanlarının, aklın, anlamın ve hatta muhakemenin artık ayırt edilemediği karanlık, titreyen alt akıntılarına giderek daha açık olmaya çağrılmaktadır. Bireyi topluma bağlayan ve bütünlüğünü garanti eden rasyonalitenin son kalıntıları nihayet çözüldüğünde, Postmodernizm bir kez daha bedene dönmeye ve son çıkıntılarını ve hatlarını silerek bir buharlı silindir gibi üzerinden geçmeye hazırdır.

Amacı, insan varlığını dağıtmak, parçalamak ve saçmaktır; özneyi nesneyle birleştirmek; bedeni parçalamak, onu "organsız bir beden"e, başka bir pürüzsüz yüzey üzerinde serbestçe kayan "pürüzsüz bir yüzey"e dönüştürmektir. Hiyerarşiler yok, "yüksek/alçak", "iyi/kötü", "din/ateizm", "akıl/delilik", "birey/kollektif", "genel/özel", "doğa/kültür" gibi farklılıklar yok. Her şey birleşik, pürüzsüz, süreklidir. Dinler, etnisiteler, devletler, milliyetler, organlar, seviyeler ve hatta cinsel farklılıklar yok.

İnsan bir birey bile değildir; birey bir soyutlamadır. Onun yerine, rizom, dünya yüzeyinin altında kendi kendine genişleyen, serbestçe dallanan bir yumru, insan moleküllerinin, dalgalarının, fotonlarının ve elektromanyetik alanlarının bir tür alt-bireysel ve alt-bedensel tezahür seviyesi vardır. Yeni bir fraktal, moleküler öznellik bu unsurlara, yapay nesnelere veya hedeflere aktarılmaktadır. Tüm bu çözülmüş ve sökülmüş özne ve beden biçimleri, Postmodernistler için nihai kurtuluşu ifade etmektedir.

Postmodernizm hakkında ironik bir yorum yapan Jean Baudrillard, beden içindeki yapılandırılmamış unsurların böyle bir kurtuluşunu "bir tür kanser" olarak adlandırmıştır [3]: organizmanın bütünlüğünden kopmuş, eşeysiz, kendi kendinin aynı, sonsuzca çoğalan hücrelerin, enkaz gibi kontrolsüz bir çoğalması. Aynı şey, dağılma, saçılma, rastgele kümelenme geçiren ve bir dizi temel parçacığa dönüşen özne seviyesinde de gerçekleşmektedir. Söküm, yalnızca toplumsal kişiliği değil, organizmanın kendisini de ilgilendirmektedir. Bu, artık sabit bir bireyin olmadığı, daha ziyade tipleştirilmiş, akışkan bir biçimde dağılmış özellikler kümesinin bulunduğu ağ bağlantılı dünyada kolayca görülebilir. Çevrimiçi ortamda artık bireyler değil, takma adlar, botlar, klonlar, anlık roller, algoritmalar ve zincirin kaotik yaşamını canlandıran programlar var olmaktadır.

Dahası, genomun şifresinin çözülmesi ve beynin modellenmesi, insanın parçalarını ve kalıntılarını, kendi tuhaf yaşamını yaşamaya ve düşünmeye başlayan, algoritmalarını serbestçe ve mekanik olarak yeniden düzenleyen, hiçbir yerden hiçbir yere keyfi, sürünen bir düşüşle hareket eden yapay bir bileşik inşada bir araya getirmeyi mümkün kılmaktadır.

Postmodernizm, parçalara ayrılan, herhangi bir yapı ve bütünlük, biçim ve hat, yönelim ve amaç duygusunu yitiren bir öznenin bilinç programı haline gelmektedir.

Postmodernizm, insan öznelliğinin toptan çözülüşünün hızlandırılması çağrısında bulunmakta, bu sürece olumlu bir değer atfetmektedir: çözülme ne kadar büyükse, o kadar ilerici, modern ve özgürdür.

Jacques Lacan: Gerçek, Simgesel, İmgesel

Postmodernizm felsefesini Epstein vakasında açığa çıkarılan ağların bir analizine uygularsak, bazı çok önemli paralellikler gözlemleyebiliriz.

Epstein'ın ağları arzunun manipülasyonu üzerine inşa edilmişti. Suç teşkil eden alemlerdeki katılımcıları patolojik erotizmin tek bir ağına sarmaktaydı. Epstein'ın dünyasındaki yüksek rütbeli misafirlerin, önemli ölçüde, arzularının orada serbest bırakılması gerçeğiyle cezbedildiği açıktır. Postmodernizm, arzunun ne olduğunu, kime ait olduğunu, neye yöneldiğini ve nereden kaynaklandığını açıklığa kavuşturmaya muazzam bir çaba harcamıştır.

Jacques Lacan'ın sistemindeki postmodern yöntemin altında yatan felsefi ve psikanalitik modelle başlayalım.

Jacques Lacan'ın post-Freudyen psikanalizinde, cinsel arzu ve dürtü anlamına gelen "libido"nun öznesinin kim olduğu sorusu gündeme getirilmiştir. Lacan'dan önce, Sigmund Freud'un psikanalizinde, arzu nesnesinin oldukça çeşitli olabileceği bir resim ortaya çıkmıştı: arzu farklı nesnelere aktarılabilirdi, dolayısıyla fetişizm, "aktarım" ve çeşitli sapkınlıkların kökenleri. Aynı zamanda Freud, cinsiyet rollerinin bilinçdışında nispeten sabit olduğunu düşünmekteydi: arzunun öznesi ağırlıklı olarak erkekti ve arzu genellikle bir kadına veya onun ikamelerine yönelikti. Ataerkil kültürlerin erotik ilişkilerinde, kadın öncelikle arzunun nesnesi olarak görünürken, erkek, aksine, belirli bir anlamda aynı zamanda bir nesne olsa da, özne olarak hareket etmektedir.

Bir kadın söz konusu olduğunda arzu sorunu, bir erkeğinkinden her zaman biraz daha karmaşıktır, dolayısıyla Freud'un iyi bilinen sorusu: "Was will das Weib?" ("Bir kadın ne ister?"). Bu tamamen retorik bir sorudur; klasik ataerkillik içinde hiçbir cevap mevcut değildir. Bununla birlikte, post-Freudyen düşüncede, arzunun iki kutuplu bir yapısı olduğuna, yani istikrarlı bir arzu öznesi ve karşılık gelen bir nesne bulunduğuna dair güven aşınmaya başlamaktadır.

Lacan'ın teorisinde, insan benliğinin veya psişesinin yapısı, birbirinden ayrılamaz bir şekilde tek bir bütüne bağlı üç sicil, Borromean düğümleri aracılığıyla tarif edilmektedir [4].

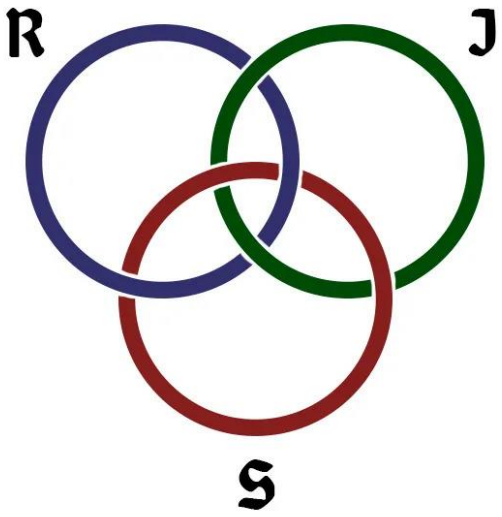

Buna R-S-I modeli (Réel, Symbolique, Imaginaire; Gerçek, Simgesel, İmgesel) adını vermektedir.

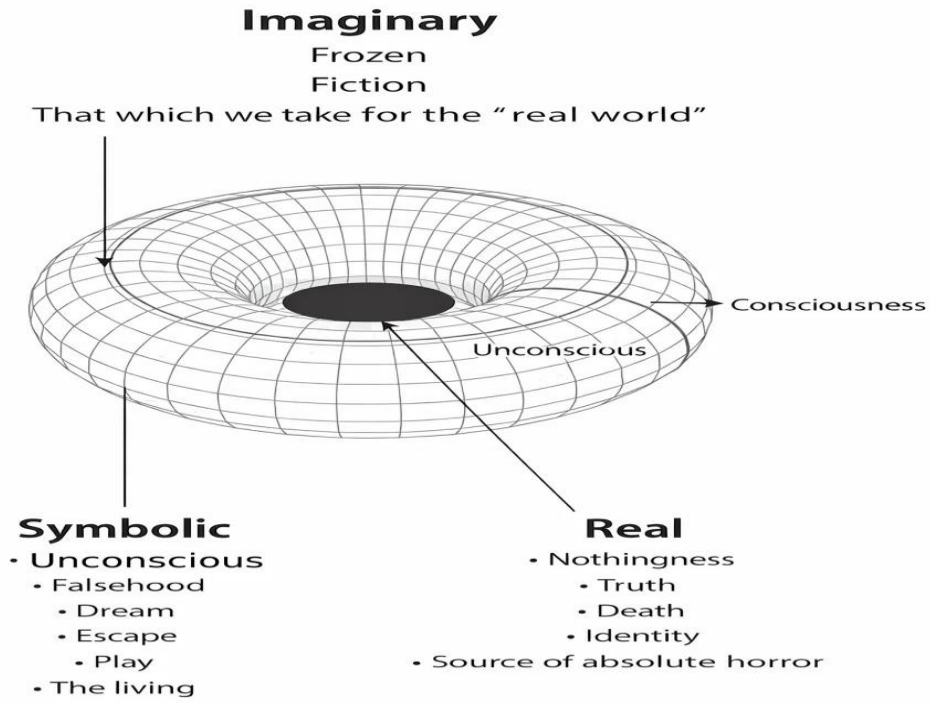

The Three Orders of Lacan

Gerçek, Lacan'ın sistemindeki en karmaşık kavramdır. Bununla, ölümü, hareketsizliği ve değişim, hareket veya yaşam olasılığı olmaksızın her şeyin kendisiyle tam özdeşliğini kastetmektedir. Gerçek, içinde hiçbir şeyin bulunmadığı donmuş bir sonsuzluktur. Ona giren her şey ölür. İnsan, Gerçek'ten her zaman, her şeyden önce, yaşamın temel süreçlerinin, yani zaman ve mekân boyunca bir şeyden diğerine geçişlerin ve kaymaların cereyan ettiği bilinçdışının tüm alanını kapsayan Simgesel'e kaçmaktadır. Yaşam harekettir, dinamizmdir: yaşamın var olması için, Gerçek'in özünü oluşturan özdeşlik yasasını ihlal etmek gereklidir. Simgesel'de hiçbir şey asla kendisiyle özdeş değildir: yalnızca başka bir göstergeye gönderme yapan bir gösterge vardır ve bu böyle sonsuza kadar sürer.

Lacan için üçüncü sicil olan İmgesel, "nesnel" olarak kabul ettiğimiz her şeyi içerir: nesneler, şeyler, toplum, kurumlar, roller ve maskeler ve insan benliği de dahil olmak üzere var olan her şeyin rasyonalitesine dair temsillerimiz.

Böylece, Gerçek'in ölü, hareketsiz, kendi kendinin aynı imgeleri Simgesel üzerinde baskı uygulamakta ve onu özdeşlik, değişmezlik ve durgunluk yasalarından kaçmaya zorlamaktadır. Simgesel'den zamanın akıntıları, süreçler ve anlam çağlayanları akmaktadır. Bu, doluluğu içinde yaşamdır. Uyanık, rasyonel zihnimizin İmgesel sicilinde karşılaştığı her şeyin içeriğini belirleyen anlamsal yapılar, tam da Simgesel'in içinde, büyülü bir rüyada olduğu gibi ortaya çıkmaktadır.

Eğer Gerçek'te tüm şeyler, sabitlenerek yok oluyorsa, o zaman İmgesel'de şeyler yanıltıcı bir öz-özdeşlik kazanırlar, çünkü Simgesel'in rüya benzeri (oneirik) yaşamının kaotik akışlarından geçerek, bu sefer Gerçek'in boşluğunun aksine anlamlı bir içerikle belirli bir istikrar ve kalıcılık elde ederler. İmgesel, onu temsil ettiğimiz şekliyle her şeydir: dünya, kendimiz, nesneler, toplum, kurumlar ve uygulamalar, kozmos, evren. İçinde, şeyler hala bir dereceye kadar Simgesel ile bağlantıyı korurlar; varlıkları ve biçimleri hafifçe titrer. Burada, şeylerin varlığının anlamı, huzursuz, tükenmez Simgesel'den çekilmekte ve Simgesel'den türetilen içeriği ve anlamları kaybetmeden, İmgesel'in daha istikrarlı biçimine tercüme edilmektedir.

Lacan'a göre bilinçdışı, her biri sonsuz bir özyineli zincirle bir diğerine işaret eden aldatıcı amaçlardan oluşan bir çelenk aracılığıyla sürekli olarak ölümden bu şekilde kaçarak işlemektedir.

Küçük "a" Büyük "A"yı Arzular

Jacques Lacan'a göre, bir kişinin ölümden, Gerçek'in boş ve saf hiçliğinden kaçmasına izin veren arzunun kaynağı, klasik psikolojinin öznesiyle örtüşmeyen özel bir mercidir. Bunu, "küçük a" ("a" Fransızca autre, "öteki"den gelir) kavramıyla işaretlenmiş bir belirsizlik olarak tanımlamaktadır. Bu, içimizdeki, kendimizden farklı olan Öteki'dir.

"Küçük a" (petit a), Ölüm'ün dondurucu nefesinden sığınak arayarak, içimizdeki sızlayan eksikliği doldurmak için sürekli olarak kendi dışımızda bir şey aramaya bizi zorlayan bir tür boşluktur. Peki onu tam olarak ne doldurabilir? Lacan'a göre, onu dolduran şeyin kendisi de başka bir belirsizlik, bir "muğlak arzu nesnesi"dir. Bu ne para, ne mülk, ne karşı cinsten veya aynı cinsten kişiler, ne de her zaman ele geçmez, kayıp giden bir şeydir.

Belirsiz dürtümüzün dağınık enerjisiyle, bilinmeyen bir şeyin peşindeki bu koşuşturmayla başa çıkamayız ve bu nedenle onu dış dünyadaki sabit bir nesne biçiminde, sözde arzuladığımız şey olarak sabitlemek zorunda kalırız. Basitçe soyut olarak arzulayamayız; bu bizi yok ederdi. Bu "belirsiz bir şeyi", aslında "var olmayan" bir şeyi, onu tanımlayarak ve sabitleyerek demirlemek zorundayız. Belirlenemez olanı belirlemeye çalışırız, ancak Lacan için arzunun sabitlenmesi her zaman, böyle bir hedefin kurgusal olduğunun farkına varılmasıyla hemen çözülmeye başlayan sahte bir nesneleştirmeyle sonuçlanır.

Ve Lacan için kurgusal olmayan bir hedef hiçbir şekilde mevcut değildir, çünkü arzu, bir unsurun diğerine, ikincinin üçüncüye gönderme yaptığı ve bu böyle sonsuz bir zincir halinde sürdüğü simgesel aktarımlardan oluşan bir santrifüj boyunca hareket eder. Rüyalar, bir süs gibi açılan kesintisiz bir psişik örüntüler dizisi olarak, tam olarak bu şekilde yapılandırılmıştır.

Uyanık durumda, Lacan'ın "Büyük A" olarak tanımladığı nesnelerle uğraşmak zorunda kalırız. Filozof, dış dünyanın dokusunu oluşturan sahte-nesnelerin tüm alanını belirtmek için "Büyük A"yı (yine Autre, "Öteki"den) kullanmaktadır: toplum, normlar, kurallar, gelenekler ve ritüeller; bunların hepsi sahte sabitlenme karakterini alır.

Her zaman arzuladığımız şeyi değil, başka bir şeyi arzularız. Dahası, arzulayan biz kendimiz değil, içimizde arzulayan başka bir şeydir. Böylece, tüm arzu yapısı bu iki belirsizlik, "küçük a" ve "Büyük A" arasında konumlanmaktadır. Kesin olan tek şey, hem "küçük a"nın hem de "Büyük A"nın bizden başka ve arzu alanının kendisinden başka bir gerçekliği tarif ettiğidir. "A nesnesi"nin ulaşılamaz olduğu söylenebilir: elde edilemez veya sahip olunamaz. Arzulanan

nesne elde edilir edilmez, hayal kırıklığı yaşarız ve aldatıldığını hisseden "küçük a", dürtüsünün nesnesini ("Büyük A") bir sonraki hedefe kaydırır.

Lacan'ın kendisinde esprili ve ironik olan böyle bir arzu öznesizleştirmesi, onu takip eden postmodern düşünürlerde çok daha karanlık ve uğursuz bir karaktere bürünmekte, özneyi psişik yaşam üzerindeki herhangi bir ontolojik sorumluluktan etkili bir şekilde arındırmaktadır. Öznenin içeriden ve sosyokültürel yapıların dışarıdan yıkımı, kişiliği çökertmekte, onu herhangi bir kontrol biçiminin tamamen terk edilmesiyle kaotik dürtüler ve bilinçdışı müdahalelerden oluşan bir girdaba firlatmaktadır. Lacan'ın kendisi bu sonuca varmamıştır, ancak daha sonra Gilles Deleuze ve Félix Guattari'de aktif olarak geliştirilmekte ve kuralcı bir karakter kazanmaktadır. Bilinçdışının kurtuluşu "ilerici" ve ahlaki olarak onaylanmış bir olay haline gelmektedir. İlk bakışta, bunun Epstein ile ne bağlantısı vardır?

Lacan, arzuyu yorumlamak için, onu herhangi bir toplumda cinsiyet-tanımlı bir kişilik yapısını şekillendiren karmaşık bir etik ve toplumsal yasaklar sistemi oluşturan her şeyden koparan yeni bir model hazırlamaktadır. Eğer arzunun ne öznesi ne de nesnesi bize veriliyse, o zaman erotik ritüel tamamen insansızlaşmakta, mekanikleşmekte ve toplumsal ve ahlaki kişilik yapılarıyla herhangi bir bağlantıdan koparılmaktadır. Bu, hem onları icra edenler hem de onların kurbanı haline gelenler insani, kültürel ve toplumsal olanın alanından tamamen çıkarıldığı için, her türlü sapkınlığın meşrulaştırılmasının yolunu açmaktadır. Sonuç, ulaşılamaz "Büyük A"nın ebedi takibindeki belirsiz "küçük a"dır.

Ve Epstein Takımadaları'nın uygulamalarında canavarca bir endüstriyel ölçekte gerçekleştirilen şey, tam da bu metafizik deneydir.

"Karanlık Deleuze"

Postmodernizmin başlıca ve sembolik filozoflarından biri olan Gilles Deleuze'ün felsefi sisteminde, "ihlal", "rizom", "öznelliğin dağılması" ve "karanlık yaşamın kurtuluşu" kavramlarıyla Postmodern felsefe zirvesine ulaşmaktadır.

Deleuze'ün felsefesi, Modernite'nin temel normlarının sökümünü en tutarlı ve sistematik biçimde gerçekleştirmektedir: rasyonalizm ilkeleri, ilerleme, daha önceki hiyerarşiler, dikey yapılar, bütün fikri veya onun "bütünleştirici" veya "birleştirici" paranoya olarak adlandırdığı şey (Deleuze rasyonel öznelliğin kendisini paranoyanın bir ürünü olarak görmekteydi). Deleuze ekonomi ve siyasette sol görüşlere sahipti ve Modernite'nin stratejilerinin eleştirel bir yeniden değerlendirmesini önermiş, onu geniş anlamda Marksist bir anlamda burjuva sınıfının egemenliğiyle özdeşleştirmiştir. Devrimci bir düşünür olarak Deleuze, Batı medeniyetinin bir sonraki post-burjuva aşaması adına tüm bu fetişlerin yerle bir edilmesini tavsiye etmiştir. Görünüşte özgürlükçü, ilerici-devrimci olan bu amaç, daha yakından incelendiğinde, Deleuze'de geleneksel olarak hümanist bir model olmaktan çıkmaktadır. Hümanizm geleneklerinden kopan "Karanlık Deleuze" [5] nosyonu buradan gelmektedir.

Deleuze'e göre, sermayenin gücünden kurtuluş, yalnızca bildiğimiz haliyle insanın, onun ahlakı, rasyonalitesi, davranış kodları, toplumsal anlamları ve ilişkileriyle birlikte dönüşümü, deformasyonu ve hatta tasfiyesi yoluyla gerçekleşebilir. Kapitalizm, ancak insanın sınırlarının ötesine geçerek (ihlal) aşılabilir. Ve Deleuze, Georges Bataille, Maurice Blanchot, Michel Foucault ve Postmodernizmin diğer habercilerini takip ederek, en tehlikeli deneyleri üstlenmeye hazırdı: rasyonalitenin tamamen sökülmesi, her türlü ahlak biçiminin ihlal edilmesi, geleceğe dair ütopik beklentilerin reddi ve yasakların ve tabuların geri döndürülemez biçimde aşılması; hepsi özgürlük, eşitlik ve tüm tezahürleriyle gerçek yaşam adına.

Anti-Oedipus [6] adlı eserde, Deleuze ve ortak yazarı psikanalist Félix Guattari, konuşmamızı ve eylemlerimizi, kalplerimizi ve zevklerimizi baskıdan, özgür olmamaktan, yapılardan ve hiyerarşilerden arındırmayı; "yasa", "sınır", "kastrasyon", "eksiklik" ve "boşluk" gibi kavramlara olan güvenden kendimizi kurtarmayı; düşünceyi ve arzuyu çoğalma ve benliğin ayrışması fikirleri aracılığıyla, ardından parçalarının üst üste bindirilmesiyle iyileştirmeyi tavsiye etmektedir. Deleuze ve Guattari, bireysel varlığı aynılıktan ziyade farklılık aramaya, birliğe değil çoklu akışları kışkırtmaya ve sistemler yerine hareketli düzenekleri tercih etmeye teşvik etmektedir. Onların görüşüne göre, üretken olan yerleşik ve statik bir durum değil, dinamik ve göçebe bir harekettir (nomadizm). Yalnızca tamamen özgürleşmiş ve yönünü şaşırmış bir arzu devrimci güce sahiptir.

Arzu-Makinesi

Deleuze ve Guattari Lacan'dan daha ileri gitmekte ve bir tür fabrika modeli üzerinden bir arzu teorisi, bir "arzu-makinesi" inşa etmektedir: her biri mikro düzeyde, keyfi olarak yönlendirilmiş kendi libidinal dürtüsünü üreten moleküllerin bir düzeneği. Arzunun bu farklı vektörlerinin rastgele yakınsaması, kısa ömürlü, geçici ve sürekli değişen bir hedefe yönelmiş yoğun bir akış yanılsaması yaratmaktadır. Tüm bunlar, bilincin öznesi olarak erkek ve genelleştirilmiş nesne olarak kadın şeklindeki klasik cinsiyetlendirilmiş dağılımdan tamamen kopuk olarak cereyan etmektedir. Deleuze ve Guattari, Freud'a özgü bilinçdışının katı doğrusal yapılanmasını reddettiklerini vurgulamak için kitaplarına tam olarak Anti-Oedipus adını vermektedirler. Hem erkek hem de kadın arzusu, kökeninde, cinsiyet açısından nötrdür, diye savunmaktadırlar. Bu, basitçe, arzunun dokusunu endüstriyel olarak üreten geniş bir moleküller kolektifinin işleyişidir. Ritmik olarak titreşen yaşamın kişisel olmayan bir gücünü oluşturmakta ve onun çizdiği herhangi bir yol her zaman aleatuardır (rastgele), tıpkı zar atışı gibi ve izonomiktir, yani "bundan ziyade şu şekilde" meydana gelmez. "Kim arzuluyor ve ne arzulanıyor?" Bu belirlenemez ve belirlenmesi de gerekli değildir. Her şey panseksüel yaşamın sürekli bir dokusudur.

İnsanlar "arzu-makineleri"dir. Deleuze ve Guattari bu kavramla psişenin işleyişini ve insan varoluşunun kendisini açıklamaktadır. Arzunun eksiklikte temellendiği Freud'un ve hatta Lacan'ın aksine, Deleuze ve Guattari için arzu, gerçekliği kendisi yaratan aktif, üretken bir güçtür. Dolayısıyla bilinçdışı, hem toplumsal hem de kişisel ilişkileri üreten bir fabrikadır. "Arzu-makinesi" kendi başına, serbestçe çalışır; Lacan'da olduğu gibi, ne bir merkezi ne de bir "ben"i vardır. İnsan, bir organı diğerine bağlayan anahtarlama mekanizmalarının bir bileşimidir. Kapitalizm, bu özgür makineleri çekirdek aile ve programlanmış tüketim çerçevesine hapsederek evcilleştirmeye çalışmaktadır. Arzu-makinesinin tüm toplumsal normlara ve aklın buyruklarına karşı emancipasyonu, Deleuze için özgürlüğe ve yaratıcılığa giden yoldur.

Deleuze ve Guattari'ye göre toplum ve psişe, sürekli dönüşüm halindeki yüksek hızlı dinamik sistemlerdir. Bunlar akışlardır (flux): enerji, madde, arzu, bilgi, meta veya paranın, katı toplumsal kodlar tarafından yapılandırılmamış sürekli, ham hareketleri. Toplumsal makine bu karma arzu akışlarını "evcilleştirmeye" ve "kodlamaya", onları kanallara zorlamaya ve toplumsal veya ahlaki değerlere dönüştürmeye çalışırken, yaşamın kendisi, aksine, onları serbestçe ve keyfi olarak akmaya bırakarak, şifrelerini çözmeye meyillidir. Birey, bir değerler

sisteminden ayrılır veya onu, "kaçış hatları" (lignes de fuite) veya sızıntılar olarak adlandırdıkları şey aracılığıyla dönüştürür. Arzunun katı yapılardan, kurallardan ve kontrolden kaçtığı bu vektörler ve yörüngeler yalnızca pasif "kaçışlar" değil, aktif, yaratıcı edimlerdir. Bir "kaçış hattı" ihlale, sınırların aşılmasına ve hareket, kaçış ve dönüşüm yoluyla yeni mekânların üretilmesine götürür: devrimci yaratıcılık, kimliklerle deneyler ve düşünce paradigmalarındaki kaymalar böyledir.

Psikotik Öznenin Normu

Postmodernizmin temel ontolojisi, şizo-bilincin ontolojisidir. Freud, bilinç ve bilinçdışının ikili topolojisini, mantıksal olanın ("beyaz düzen") ve retorik olanın (bilinçaltının ve rüyaların "kara düzeni") çifte düzenini keşfetmiş ve rüyaları ve arzuları bilinçdışından (Es) bilinçli olanın (Ego) alanına çıkarmayı ve ardından bu karanlık dürtülerle, onları Ego'nun kontrolü altına yerleştirerek başa çıkmayı önermiştir. Freud'un aksine, yakın dönem Batılı postmodern filozoflar ve psikologlar topluluğu kendilerine tam tersi bir görev belirlemiştir: moleküler bir devrim gerçekleştirmek, bütünleri çözmek ve parçalamak, baskıcı Ego'yu ortadan kaldırmak ve failiyeti alt-öznelliğin dağılmış moleküler katmanlarına aktarmak.

Gilles Deleuze ve Félix Guattari, "karanlık" ve "aydınlık" mantık arasında bir ayrım yapmamakta, her ikisini de bilinçdışının manzaralarına indirgemektedir.

Her iki yazarın da kendilerine koyduğu görev, bireyi nihai olarak özgürleştirmek, hiyerarşi, yapı ve hepsinden önemlisi günah fikrini, ahlaksızlık kavramının kendisinin üstesinden gelerek ortadan kaldırmaktır. Deleuze, Roland Barthes'ı takip ederek, öznesiz insan üzerine düşünmekte, "şeytani bir yapıya" dönüşmüş, bir "şeytanlar lejyonu" tarafından sıvanmış veya anlık olarak bilinçli bir Ego görünümünde bir araya gelip sonra tekrar çözülen bir mikromoleküler benlikler çokluğundan, "arzu fabrikasının" işçilerinden oluşmuş insanı ele almaktadır. Bu, keyfi ve rastgele bir biçimde bağlanmış moleküllerin çokluğu olarak psikotik özne, şizoid insan tipidir.

Böylesi bir kendiliğinden, atomik öznellik, birleşik bir benlik fikrini görmezden gelmeyi, sapkınlıklara karşı geleneksel yasakları baypas etmeyi veya hiçe saymayı ve yasakların bu şekilde altüst edilmesini ve ihlalini yeni bir normallik olarak ele almayı mümkün kılmaktadır. Deleuze ve Guattari için, özgürleşme stratejileri dahilinde, ensest yasağını haklı çıkarmak ve kaldırmak, günahkârlığı masum bir ihlal olarak yeniden yorumlamak, böylece çeşitli sapkınlık

biçimlerinin meşrulaştırılmasına doğru yol almak önemliydi. Guattari, psikotik veya şizoid öznenin eylemlerinden ve arzularından tam olarak sorumlu olmadığı ve ebeveynleriyle cinsel ilişki (anneye duyulan arzunun gerçekleştirilmesi ve babanın öldürülmesi olarak Oedipus kompleksi) veya kız ve erkek kardeşlerle (Electra kompleksi) dahil olmak üzere her türlü sapkınlığı icra etmesine izin verilmesi gereken bir dünyada yaşadığımızı savunmuştur.

Postmodern psikoloji böylece, moleküler "proto-benlikler" lejyonlarından, sorumsuz ve istikrarsız minör öznelerden oluşan "şeytani bir doku"nun normalleştirilmesiyle birlikte, sözde "psikotik özne"yi doğurmaktadır. Ve bu özgürleşmiş "çoklu benlik", neredeyse terapötik bir strateji ve insanlığın ahlaki bir hedefi olarak sunulmaktadır.

Postmodernist perspektiften bakıldığında, modern dünya tam da aşırı baskıcı olduğu için sağlıksızdır ve bilinçdışına duyulan derin bir güvensizlikte temellenen kalıcı bir nevroz üretmektedir. Guattari, insanın içindeki bilinçdışını özgürleştirmeyi, Ego'nun kavrayışını gevşetmeyi ve bilinçdışını sınırsızca serbest bırakmayı, bilinçdışının Oedipus kompleksinin yapıları içinde yakalanmayan ve ilksel, çocuksu bir bilinçdışı seviyesinde bulunan o uçurumlarını dışarı fırlatmayı önermektedir. Deleuze ve Guattari, durumlarına karşı mücadele etmek istemeyen ve kendilerini Ego'nun molar birliğinde pekiştiremeyen psikotiklere ve şizofrenlere özgürlük tanımaya çalışmaktadır.

Şizoanaliz

Félix Guattari'nin savunduğu gibi, psişemizin her molekülü bir güç istencine sahiptir; tüketmeye, kavramaya, bir nesneyi kendine mal etmeye çalışmaktadır. Bu "lejyon"un titremesini, Guattari ve Deleuze "en dinamik yoğun biçimiyle yaşam" olarak yorumlamıştır. İnsanın bu moleküler parçalanması, bir hayvanla, bir çocukla, yaşlı bir kişiyle, bir cesetle, bir mantarla, herhangi bir nesneyle erotik ilişkilere girmeyi veya bir orkide ile bir arı, bir şemsiye ile bir dikiş makinesi, bir fizikçi ile bir köpekbalığı arasındaki sayıklamalı birleşmeler biçimini almayı "arzulayabilir". Ve tam da bu tür bir yaşam algısı, özgürleştirici çiftleşme boyutunda, önce izin verilebilir, ardından kuralcı bir norm olarak önerilmektedir. "Eğer henüz sapkın bir psikotik değilsen, biri haline gelmelisin!" diye ima ediyor gibi görünmektedir Deleuze ve Guattari.

Şizoanaliz, Freud'un psikanalizini altüst etmektedir. Ego'yu güçlendirmeyi, Oedipus üçgeninin köşelerini uyumlulaştırmayı veya şizofreninin (bölünme), kaotikleşmenin ve sorumsuzluğun

üstesinden gelmeyi reçete etmemektedir. Aksine, Ego'dan ve akıldan, onların sonsuzluk, tanrısallık, bütünlük, kültürel temellenme, normatiflik ve değer iddialarıyla birlikte kurtulmamızı önermektedir.

Eğer klasik psikanaliz şeytani lejyonların şeytan çıkarma ayini üzerine inşa edilmişse ve psikanalistin misyonu "küçük benlikler" lejyonunu çözmekten ibaretse, o zaman Deleuze ve Guattari'nin şizoanalizi farklı bir hezeyan önermektedir: "Bu müdahaleleri çözülmüş öznellik mekânında meşrulaştıralım ve onlara patoloji değil sağlık diyelim. Ve İnsan Varlığını cehennemden gelen bu şeytanlardan korumaya çalışanlar, bilinçdışına karşı keyfi ve sadistçe şiddet uygulayan otoriter bir rejim olarak damgalanacaktır..."

Bu görüşe göre, bilinçdışının derinliklerinden yükselen karanlık ve 'saf olmayan' arzularımız kusur veya ahlaksızlık, günah, suç veya sadizm değil, suç olan ile kutsal olanın yeni bir emancipasyonun ifade edilemez dehşetinde iç içe geçtiği bir uçurumdan gelen keşfedilmemiş ve sıra dışı dürtüleri bünyesine katan, tamamen meşru alternatif yaşam biçimleridir. Postmodernizmin psikologları (Deleuze, Guattari, Foucault) bize şunu söylemektedir: 'Sapmaları uzun zamandır sapkınlık olarak yanlış yorumladık. Onlar yalnızca cinselliğin, cinsler arası ilişkilerin sıra dışı biçimleridir. Yasaklar yalnızca medeniyetin nevrotikleşmesine yol açmaktadır. Yasaklanmış aşırılık olarak kabul edileni yeniden düşünmeliyiz. Yaşamın akışlarında normatiflik yoktur! Bir parça kendisine zıt bir şeyi arzular! Arzularımızın kullanımına sunulan her şeyin, her yönde tüketimini mümkün kılmak istiyoruz. Ve eğer zarar verirsek, bu yalnızca "moleküler benliklerimiz" bazen, kaza veya şans eseri, totaliter bir "molar Ego"yu andıran aşırı masif biçimlerde yoğunlaştığı içindir.'

'İnsan kendi Ego'sunu parçalamalıdır! Ve belki başkalarınınkini de! Tüm destek noktalarını yok etmeli, bir sağanağa, bir nehre, bataklık bir akıntıya dönüşerek çözülmelidir! Gerçek kurtuluş budur.'

İhlal

Postmodern felsefi bakışın (Georges Bataille, Gilles Deleuze, Félix Guattari) kilit unsurlarından biri, yalnızca bir yasağın çiğnenmesi olarak değil, "insani" olanın ("fazlasıyla insani", Friedrich Nietzsche'nin ifadesiyle) sınırlarının ötesine radikal ve tehlikeli bir ontolojik sıçrama olarak anlaşılan ihlal (transgression) kavramıdır. Deleuze ve Guattari, Freudyen psikanalizi "şizoanaliz" ile, yani arzuyu Oedipal çerçevenin kaba yapılarından kurtaran, onu

incelikli bir şekilde çeşitlendirme stratejisiyle değiştirmekte ısrar etmektedir. Şizoanalizin temel ontolojisi bilinçdışını serbest bırakmakta ve hastalık ile norm, hasta ile doktor arasındaki sınırları silmektedir.

Onlar için ihlal, insan varoluşunun yapılandırılmış sıradanlığının özgürleşmiş Arzu ile, Kaos ile, sıradan yaşama entegre edilmesi zor olan güçlerle çarpıştığı bir hat veya mekânsal bir bölge olarak görünmektedir. Deleuze ve Guattari gibi postmodernistlerin ihlalinin, belirli arkaik dinsel esrime pratiklerine özgü halleri parodi ettiği açıktır. Rudolf Otto, ihlali, gelenekte mysterium tremendum olarak anılan, dinsel deneyimin gizli çekirdeği olan numinosum kavramıyla bağlantılı olarak tarif etmektedir: ruhun titremesine neden olan gizli, anlaşılmaz ve dehşet verici bir sır.

Deleuze'ün entelektüel akıl hocalarından ve gelenekçi temalarla ilgilenen bir düşünür olan Georges Bataille da ihlali numinosum deneyimi ufku içinde ele almıştır [7]. Kutsal yasağın, onu aynı zamanda koruyan olumsuzlanması, bir kişinin kutsal huşuyu deneyimlemesine izin vermektedir (yasak olmadan ihlal olmaz ve ihlal olmadan yasak ölü hale gelir). Bataille'da, kutsal titremeyle yankılanan ihlal, insanın yalnızca faydalı bir araç (bir işçi) olmaktan çıktığı ve Ölüm ile Eros'un bir katılımcısı haline geldiği bir "egemenlik" bölgesine erişimi açmaktadır.

Eğer Bataille'da ihlal "egemenliğe" ulaşmanın bir aracıysa ve uçuruma, numinosuma, kutsala dokunmak için insan doğasının kendisinin kurban olarak sunulması olan, dépense (harcama) olarak tarif ettiği, şiddet yoluyla esrik bir deneyimi varsayıyorsa, o zaman daha sonraki postmodern düşünürlerde (Deleuze ve Guattari), bir zamanlar geleneksel mistik ve manastır pratiklerinde tarif edilen hayat verici ihlal fikirleri daha profan ve bayağılaştırılmış bir anlam kazanmaktadır. Artık dinsel, entelektüel veya etik olarak temellendirilmemekte, bunun yerine rahatsız edici, profan provokasyonlar haline gelmektedir.

Epstein ile ilişkili olanlar gibi çağdaş postmodern elit için, geleneksel dinler yalnızca "simülakrlar", taklitler veya parodiler olarak görünmekte, okült pratiklere başvuru ise cinsel enerjilerin, hayvani hallerin ve şeytani kültlerin kurtuluşuna doğru insanın ötesine bir hareket olarak yorumlanmaktadır. Küçük Saint James Adası'ndaki mavi kubbeli bina, "satanik ritüeller", "kurbanlar", yamyamlık ve ritüel cinayetler hakkında sayısız komplo teorisine yol açmıştır.

FBI soruşturmaları ve mağdur ifadeleri, birçok anlatıma göre ya New Mexico çiftliğinde gömülen ya da Epstein'ın Karayip adasına sipariş ettiği bildirilen sülfürik asit tanklarında çözülen bireylerin ortadan kaybolmasına işaret etmektedir.

Bataille'ın aşırı ihlal anlayışı ile burada Epstein ile ilişkilendirilen arasındaki fark muazzamdır. Bu, aşağıdaki örnekle açıklanabilir. Roger Caillois, Pierre Klossowski, André Masson, Georges Ambrosino ve diğerlerini içeren Bataille'ın çevresi "Acéphale" [8], bir zamanlar gizli bir topluluk kurmaya ve antik kutsal kültleri taklit ederek üyelerinden birini kurban etmeye karar vermişti. Bunun ciddi olup olmadığını söylemek zordur, ancak tüm üyelerin kurban olmaya istekli olması, buna karşın hiçbirinin cellat olarak hizmet etmeyi kabul etmemesi dikkate değerdir (örneğin, Dostoyevski'nin Ecinniler'inde tarif edilen durumun, öğrenci İvan Şatov'un öldürülmesinin aksine). Epstein vakasında tamamen farklı bir resim ortaya çıkmaktadır: kurbanların, çoğunlukla ergenlerin veya çocukların kurban edildiği, buna karşın Epstein'ın çevresindeki katılımcıların hiçbirinin kendilerinden hiçbir şey feda etmediği veya herhangi bir şekilde acı çekmediği iddia edilmektedir. Burada, Bataille'ın romantik anlayışındakinden temelde farklı bir ihlal türüyle karşı karşıyayız.

Ancak Epstein'a atfedilen tamamen profan ve alaycı deneyime ulaşmak için, Deleuze ve Guattari'deki ihlalin geçiş yorumunu hesaba katmak gerekmektedir. Onların çalışmalarında ihlal kutsallıktan arındırılmakta ve yalnızca toplumsal hale gelmekte ve artık Bataille'ın "Acéphale" çevresinde bulunan yüceltici öz-fedakarlığı varsaymamaktadır.

"Akışlar" ve "kaçış hatları", postmodern "varlığı" "oluş" aracılığıyla kat etmekte ve patlatmakta, felsefi ihlali sosyolojik nomadoloji alanına, modern göçebeliğe, dünya boyunca sonsuz harekete, mutlaklaştırılmış bir hareketlilik veya turizm biçimine aktarmaktadır. Ve Deleuze için ihlal tekil bir ihlal eylemi değil, toplumun ve psişenin tabakalaşmış yapılarını içeriden delen ve tüketen sürekli bir hareket olsa da, durumun daha derin katmanlarını angaje etmeksizin yüzeyde cereyan etmektedir.

Yersizyurtsuzlaşma / Yeniden Yersizyurtsuzlaşma

Deleuze ve Guattari, teorilerinde önemli bir rol oynayan ve çeşitli mercilerle –psişe, toplum, toplumsal kurumlar, ekonomik pratikler ve bedenle ve maddi nesnelerle işlemler– ilgili olan iki önemli teknik terim ortaya atmıştır: yersizyurtsuzlaşma (deterritorialization) ve yeniden yersizyurtsuzlaşma (reterritorialization).

"Yersizyurtsuzlaşma", herhangi bir şeyin –bir özne, bir arzu nesnesi vb.– katı bir ilişkiler, yükümlülükler, kısıtlamalar, düzenlenmiş bağlantılar ve hiyerarşiler sistemine yerleştirilmesi anlamına gelmektedir. Kendimizi bir yeryurt üzerinde bularak, her şeyin sınırlayıcı normlar, sınırlar, yasaklar ve yalnızca belirli kurallara göre hareket edilebilecek dikkatle çizilmiş yörüngeler karakterini kazandığı bir mekâna gireriz.

"Yersizyurtsuzlaşma" ise böyle bir ön-belirlenimden çıkış, bir kaçış, bir sızma, bir firardır (Fransızca fuite, aynı anda hem "kaçış" hem de "sızıntı" anlamına gelmektedir); eski yeryurtları (alışkanlıklar, yasalar, kimlikler, kurallar) yok etme ve varlığı oluşa tercüme eden yeni yollar, anlamlar ve biçimler yaratma sürecidir.

"Yersizyurtsuzlaşma" aracılığıyla, katı bir mekanik işlev –örneğin, "kadın memesi"– bebek besleme sistemine gömülü olmaktan koparılır. Eğer dişi dört ayaklı memelilerin, özellikle altlarında sürünen yavrulara yönelik sarkık memeleri varsa ve bedenin bu kısmı hayvanlarda estetik hiçbir şey taşımıyorsa, o zaman kadınlarda meme "yersizyurtsuzlaşmaya" uğramakta, biyolojik amacının dışında, kendi başına estetik ve erotik olarak çekici bir nesne haline gelmektedir. İdeal nesneler, sanat eserleri, duygusal dürtüler ve rüyalar da "yersizyurtsuzlaşma" örnekleri haline gelebilir.

Bu, "yeryurtlaşma" –bir şeyin katı bir şekilde sınırlanmış bir yapıya yerleştirilmesi– ile ilgili olarak tam tersi süreçtir. Yeryurtlaşmaya bir örnek, çiçeklerin ve otların kendi başlarına, rastgele bir şekilde büyüdüğü bir tarla olabilir. Buna karşın, toplanmış bir buket veya çiçeklerden örülmüş bir çelenk, bir yersizyurtsuzlaşma edimini somutlaştırır.

"Yeryurtlaşma" ve "yersizyurtsuzlaşma" kodlama ve kod çözme gibidir ve asla birbirinden ayrı var olmazlar. Bir şey her zaman ritmik olarak sıkıştırılmakta ve açılmaktadır: yasanın olduğu yerde, onun ihlali de vardır ve biri olmadan diğeri düşünülemez. İnsan yalnızca bir hapishaneden kaçabilir; özgürlükten kaçılamaz. Ancak özgürlük olmadan hapishanenin kendisi de imkansızdır.

Organsız Beden

Deleuze ve Guattari için yersizyurtsuzlaşma veya emancipasyon, insanı bir "Organsız Beden" olarak yorumlamakla başarılabilir. Kast edilen, elbette böbrekleri veya kalbi olmayan bir beden değil, toplumsal roller, uzmanlaşmış işlevler ve "ağzın yemek için olduğu" ve "başın itaat için olduğu" ilkesine göre bölünmeler olmaksızın bir bedendir. "Organsız Beden" pürüzsüz bir

yüzey, yersizyurtsuzlaşmış arzu, katı yapılardan ve hiyerarşilerden arınmış sanal bir yoğunluk alanıdır. Baskıcı topluma karşı çıkan "saf" bir dürtüler vahasıdır.

Arzu-makineleri kendi temellerine, bir oyun alanına, bir ekrana, bir yeryurda, projelerini yaratabilecekleri bir yere ihtiyaç duyarlar. Tüm bunlar, tam olarak "Organsız Beden"in ne olduğudur. "Organsız Beden" kavramı başlangıçta Fransız şair ve oyun yazarı Antonin Artaud tarafından ortaya atılmıştır. Hayatı boyunca canavarca fiziksel acıdan muzdarip olan Artaud, onu dindirme ve ondan kurtulma çabasında, vizyoner deneyimde kendisi için "Organsız Beden" figürünü keşfetmiştir. Onun vakasında bu, içinde basitçe acıyabilecek hiçbir şeyin kalmayacağı ideal bir beden anlamına gelmekteydi.

Deleuze ve Guattari bu ilkeyi bağımsız bir merciye yükseltmiştir. "Organsız Beden", saf yaşamın küresel bir globu, saf bedenselliğin, maddeselliğin bu haliyle ifadesidir. Tüm bedenler, bu ilksel nesnenin şiddetli bir çarpıtılmasından başka bir şey değildir. Ve tam da bu nedenle tüm bedenler acı, herhangi bir biçimlendirilmiş maddeselliğin varoluşsal acısını üretir. Postmodern kurtuluşun amacı, organların travmasını düzeltmek ve limitte onlardan kurtulmaktır.

Deleuze ve Guattari'de "Organsız Beden", pürüzsüz bir yüzey boyunca herhangi bir yönde kayan genelleştirilmiş yersizyurtsuzlaşmış bir nesnedir. Yüzey pürüzsüz olmaktan çıkar çıkmaz, "Organsız Beden"in hareketi engellenir ve içinde o organlar ortaya çıkar.

"Organsız Beden" şeklindeki felsefi kavram, daha sonra çağdaş kültürde ve özellikle gençlik kültüründe yaygın bir trend haline gelen bedenin yapay dönüşümlerinde, nispeten zararsız dövmelerden ve piercinglerden anabolikler, yabancı nesnelerin implantasyonunu içeren daha ciddi bedensel dönüşümlere, ampütasyon ve mutilasyona kadar varan pratik ifadesini bulmuştur. Amaç, bir insanın sahip olduğu bedenin bir felaketin ürünü olduğunu tanımaktır. Paracelsus da benzer şekilde düşünmüş, Adem ve Havva'nın cennette farklı bedenlere sahip olduğunu ve bizim modern bedenimizin onun canavarca dönüşümünün sonucu olduğunu iddia etmiştir.

Elitlerin Kara Postmodernizmi

Postmodernistlerin felsefesi kitlelere hitap etmekte ve sermayenin kodlayıcı, yersizyurtsuzlaştırıcı ve sınırlayıcı gücüne karşı yönlendirilmekteydi. Erotik kurtuluşu, rasyonalitenin yıkımını, öznenin dağılmasını, yaşamın akışlarının serbest bırakılmasını ve

işaretlerden ve kesilerden arınmış saf bir bedenselliğin ("Organsız Beden") restorasyonunu kullanan, yeni koşullar altında devrimci bir mücadele pratiği olarak tasarlanmıştı.

Ve bir dereceye kadar, kitle kültürü ve özellikle "sol liberalizm" –transcinsiyetliler, LGBT [9], feministler, "eleştirel ırk teorisi", göç akışlarının deregülasyonu, uyuşturucuların yasallaştırılması, çağdaş sanat, modern gençlik stilleri, sosyal ağlar vb.– gerçekten de kitleler için postmodernizmin doğrudan bir ifadesidir.

Epstein fenomeni, bu postmodern teorilerin kapitalist elitin en yüksek çevreleri tarafından dikkatle özümsendiğini ve uygulamaya konduğunu göstermektedir. Ancak burada, toplumun bu kutbunda, "karanlık Deleuze"den, insansızlaşmadan, "arzu-makinesi"nin kurtuluşundan ve ihlal deneyiminden biraz farklı sonuçlar çıkarılmıştır. Kurtuluş herkes için değil, yalnızca seçkinler –zenginler, başarılılar, güçle donatılmış ve toplumda yüksek mevkiler işgal edenler– içindi. En sapkın biçimleriyle yalnızca onların arzuları, kurbanların en aşırı nesneleştirme ve insansızlaştırma biçimleri pahasına, tam tatmine ulaşmıştır.

Epstein'ın topraklarında, çağdaş kapitalizmin keskin bir imgesini yeniden üretmek için canavarca bir deney gerçekleştirilmiştir; burada yönetici elit, yaşamın özünü, mutlak gücü ve her türlü arzunun özgürlüğünü tamamen gasp etmiş, kitleler ise burjuva dünyasının yöneticilerinin tecavüz edip öldürdüğü ve ardından bazen yediği şiddet, işkence ve canavarca deneylerin nesneleri haline gelen zavallılar tarafından temsil edilmiştir.

Burada karşı karşıya olduğumuz şey, özel bir felsefedir –başlangıçta kitlelerin tuhaf bir "kurtuluşuna" yönelik postmodern teori ve pratiklerin, elitler tarafından, doğrudan karşıt uca uyguladıkları bir yeniden yorumlaması: kendi mutlak özgürlüklerinin ve kendilerine sorgusuz sualsiz boyun eğen köleler üzerindeki iktidarlarının olumlanması; bu kölelerin şahsında tüm insanlığın imgesini tanımak kolaydır.

Simgesel bir bakış açısından, Epstein'ın kurbanları, tam da kolektif, rizomatik bir Epstein olan dar bir multimilyonerler ve milyarderler zümresi dışında, Dünya gezegeninin tüm nüfusudur.

Yersizyurtsuzlaşmaların ve Yeni Yeryurtlaşmaların Bir Sınır Boyu Olarak Epstein Takımadaları

Epstein'ın adası ve Zorro Çiftliği, suç ve yasanın, kaçakçılık ve gümrüğün ayrılmaz bir iç içe geçiş içinde bir arada var olduğu özel yeryurtları –sınır boyları, Birleşik Devletler'in sınır

bölgeleri– temsil etmekteydi (Zorro Çiftliği'nin Meksika sınırına yakın konumlanması tesadüf değildir). Bildiklerimiz ve yayınlanan Epstein dosyaları temelinde çıkarım yapabileceklerimiz, onun çöldeki ve adalardaki konutlarının tam da yapay, laboratuvar benzeri bir şekilde örgütlenmiş, "yeryurtlaşma" ve "yersizyurtsuzlaşma" ile bağlantılı postmodern deney bölgeleri olduğunu düşündürmektedir.

Bu bölgeleri ziyaret eden Batılı elitin bastırılmış kompleksleri "yersizyurtsuzlaşmaya" tabi tutulmaktaydı: alışılagelmiş resmi giysilerinden, rollerinden, ahlaki ilkelerinden ve hatta kimliklerinden kurtulmakta, düzenin yeryurtlarını arkalarında bırakmaktaydılar. Bunda, "Organsız Beden" deneyiminden geçmeleri beklenen efendiler nezdinde her türlü sapkınlık ve patolojik davranış biçimi için özgürlük ile bağlantılıydı. Ancak aynı zamanda, bu aşırı practicum benzeri egzersizlerle birlikte, sıradan dünyada aynı şekilde imkansız olan yeni bir yeryurtlaşmanın protokolleri tesis edilmekteydi: genç kızlar ve çocuklar nesnelere, ruhsuz, nesneleştirilmiş zevk araçlarına dönüştürülmekteydi.

Epstein'ın deneylerinin daha da ileri gitmiş olması muhtemeldir –bebekler üzerinde deneylere, çocuk psikolojisinin kodlanmasına ve yeni gösterge-sistemleri ve hiyerarşilerin kurulmasına, çeşitli sapkınlıkların sınıflandırıldığı ve bıkmış elit sapkınlar için mönü satırlarına, bir tür günahların à la carte kodifikasyonuna dönüştürüldüğü şifreli bir dil de dahil. Epstein Takımadaları, küresel elitler için erişilebilir olan, başka bir varoluş siciline geçişin büyülü bir bölgesiydi. Burada imkansız mümkün hale gelmekteydi. Bazıları, "yersizyurtsuzlaşma" sürecinde kendilerini banal kirli ahlaksızlık ve şiddetle sınırlamış; bazıları pedofilide kurtuluş aramıştır; ancak bunlar yalnızca ön aşamalardı. "Yersizyurtsuzlaşma"nın zirvesi, büyük olasılıkla cinayet, yamyamlık, nekrofili ve şeytan çağırma ayinlerine ait satanik seanslar pratiği haline gelmiştir.

Bu tür seanslar sırasında paralel bir "yeryurtlaşma"nın gerçekleştirilmekte olduğu söylenebilir. Patolojinin derinliklerinden, katılımcıları ele geçiren ve onları özel bir karanlık ağa –sonsuz kudret, güç, olanaklar ve sınırsız maddi destekle donatılmış bir rizom– dönüştüren özel yapılar ve kimlikler ortaya çıkmıştır. Bu ağdaki katılımcıların, en kapalı olanlar da dahil olmak üzere her türlü örgüte –"Zodyak"ın gizli toplulukları, Üçlü Komisyon, BM, istihbarat servislerinin liderliği, tasnif edilmiş bilimsel laboratuvarlar, Pentagon departmanları, Federal Rezerv Sistemi'nin koridorları, Dünya Bankası, Borsa, trilyon dolarlık Silikon Vadisi start-up'ları, başlıca dünya medyası, en prestijli mankenlik ajansları, kültürel ve bilimsel kurumlar vb.– kolay erişim elde etmeleri tam da bu özel mekân sayesinde olmuştur.

Alışılagelmiş dünyada tüm bu yeryurtlar ayrı, bölünmüş ve sıkı bir şekilde korunmaktadır. Sıradan dünya ile Epstein Takımadaları arasındaki sınır boyu sayesinde, bu kapalı kompleksler kırılarak açılmıştır –basitçe, farklı sistemlerden insanlar kendilerini eşzamanlı olarak bir ve aynı bölgede buldukları için değil, özel operasyonlar sırasında önce kendileri olmaktan çıktıkları (yersizyurtsuzlaşma) ve sonra başka birisi haline geldikleri (yeni bir yeryurtlaşma) için.

Bu Seviyede Aralarında Derin Bir Bağ Kurulmuştur

Bu seviyede, aralarında yalnızca kompromat veya günah ve suç ortaklığıyla tüketilemeyecek derin bir bağ kurulmuştur. Böylece, bugün "Epstein sınıfı" olarak adlandırılması âdet haline gelen tek bir "kolektif Organsız Beden" yaratılmıştır. Bu, düşünülebileceği gibi yalnızca banal bir "bal tuzağı" veya şantaj için kirli bilgi toplama da değildir. Daha ciddi, felsefi ve hatta metafizik bir şeydir.

Buna paralel olarak, kendilerini kurban, hizmet personeli, figüran –çocuklar, eskort kızlar, yasadışı yollarla getirilmiş erkek ve kız çocukları, toplumun en yüksek kademelerine ulaşmaya çalışan sonradan görmeler, meraklılar veya sadece para karşılığı kiralanmış "lambda-bireyler"– konumunda bulanlar üzerinde yersizyurtsuzlaşma ve yeryurtlaşma eyleminin araçsal modelleri üzerinde çalışılmaktaydı. Bunların hepsi, şu veya bu derecede, adanın ve çiftliğin, ayrıca "Epstein Takımadaları"na dahil olan diğer bölgelerin mekânında, doğrudan "yersizyurtsuzlaşmaya" tabi tutulmakta; eve, ebeveynlere, ülkeye, toplumsal bağlama ve mesleğe dair alışılagelmiş bağlarını yitirmekte ve yönünü şaşırmış parçalara, bütünü olmayan zerreler haline, anlaşılmaz kişiler tarafından anlaşılmaz amaçlar için kullanılan kıymıklara dönüşmekteydi. Acı ile zevk, korku ile rahatlık arasındaki sınır yavaş yavaş bulanıklaştırılmakta ve bu çözülmüş, artık tam olarak insan olmayan kitleden Epstein sadistçe yeni disipliner düzenekler oluşturmaktaydı.

Kimileri cinsel şiddet nesnelerine dönüştürülmüş, kimileri yenmiş, kimileri kurban edilmiş, kimileri ise cehennemi ekibe entegre edilerek Epstein'ın bilim, iş dünyası ve siyasetten pezevenkliğe, mali manipülasyonlara, kaçakçılığa, şantaja ve rüşvete kadar en çeşitli alanlardaki görevlerini yerine getirmiştir. Bu yeni "yeryurtlaşma", bir kısmı bugün Epstein'ın korkunç deneyleri hakkında konuşma ve onu suçlayanlar haline gelme gücünü bulan bir başka ağ daha yaratmıştır. Kurban edilenler, yenilenler veya başka rafine yollarla öldürülenler söz konusu bile değildir. Ancak soruşturmanın materyallerinin işaret ettiği gibi, bu mekânlardaki insan-nesnelerin belirli ve oldukça büyük bir kısmı, yalnızca suç ortağı değil, aynı zamanda

Epstein'ın "karanlık felsefesini" paylaşan ve onun açtığı olanaklardan yararlanan takipçileri haline dönüştürülmüştür.

Epstein'ın adası ve çiftliği, yersizyurtsuzlaşma/yeryurtlaşmanın kesinlikle ilk ve tek örneği değildir. Tarihsel olarak, bazı gizli topluluklar ve tarikatlar benzer bir işlev görmüştür –örneğin, Yahudilik tarafından katı bir şekilde yasaklanmış sapkın ritüeller uygulayan Sabetaycı ve Frankist Yahudi tarikatları; çoğunlukla düzensiz olan Masonluğun belirli kolları; "Bohemian Grove"; Aleister Crowley'in "Current 93", "Thelema" ve benzerleri gibi açıkça satanik gruplar. Bununla birlikte, Epstein Takımadaları, Noam Chomsky, Stephen Hawking, Lawrence Krauss, Frank Wilczek, Marvin Minsky, George Church, Martin Nowak, Lisa Randall gibi entelektüellerin, bilim insanlarının ve filozofların önemli bir rol oynadığı, özel bir entelektüalizmi, rasyonalizmi ve postmodernistlerin teorik gelişmelerini devletler ve "Davos Forumu" (yeni başkanı Børge Brende, Epstein'ın ağına bulaştığı için yakın zamanda görevden alınmıştır), "Üçlü Komisyon", "Federal Rezerv Sistemi", Rothschild mali imparatorluğu, ABD'nin önde gelen siyasi partileri, Avrupa'nın kraliyet aileleri ve BM gibi uluslararası örgütler de dahil olmak üzere küresel sosyo-politik sistemlere uygulama ve ölçeklendirme kapasitesini getirdikleri bir gizli örgütün postmodern versiyonunu temsil etmektedir. Epstein'ın suç ortağı Ghislaine Maxwell, 2013 yılında tam da bu örgütte "TerraMar Projesi Üzerine" raporunu sunmuş, burada "Dünya Okyanusu'nu tek bir topluluk olarak" kavramını ortaya koymuş ve okyanusa, kendi ifadesiyle bu "unutulmuş Hazine"ye, insanları onun vatandaşları olarak kaydederek bir ses vermeyi önermiştir. Maxwell'in versiyonunda bir "Dünya Okyanusu vatandaşlığı" yaratılması, okyanusun vatandaşları yoksa savunucuları da yoktur iddiasıyla gerekçelendirilmekteydi. Rapordaki temel vurgu, insanlığın aşırı avlanma, plastik kirliliği ve iklim değişikliği nedeniyle okyanus önünde ekolojik sorumluluğu üzerineydi.

Suçlu pedofil, sükunetle "aşırı avlanma"dan bahsederken, kendisi onlarca yıl boyunca lanetli Takımadalar'ın sınırları dahilinde hem karada hem de aynı denizde çocukları ve reşit olmayanları yakalamak, onları şiddete, aşağılanmaya, eziyete ve cinayete tabi tutmakla meşgul olmuştur.

Tüm bu olay örgülerinde, postmodern yersizyurtsuzlaşma/yeryurtlaşma ilkesinin, kendiliğinden, kontrolsüz şiddet ve sadizm karakterini değil, tam da tutarlı bir toplumsal mühendislik senaryosu karakterini kazanması önemlidir. Bir dünya hükümeti yaratma projesi, ulusal devletlerin ortadan kaldırılması, yerel nüfusların kimliğini tamamen bulanıklaştırmak için yasadışı göçmenlerin ithal edilmesi, toptan gözetim, dünya salgınlarının kışkırtılması,

yalnızca Batı ülkelerinde değil, Doğu'da da ve her şeyden önce Ukrayna'da biyo-laboratuvarlarda yasaklanmış deneylerin yürütülmesi, "yersizyurtsuzlaşma" ilkesinin insanlık üzerindeki küresel yönetişim pratiğine uygulanmasından başka bir şey değildir. Epstein'ın ağlarının ve bizzat Üçlü Komisyon'un eski bir üyesi olarak Epstein'ın kendisinin yükseldiği seviye tam da buydu. "Epstein Takımadaları"ndaki küresel elitler, tüm insanlığın ülkelerinin mekânlarını, hiçbir devletin yasalarının geçerli olmayacağı ve "izin verilen" ile "imkansız" arasındaki sınırların silineceği bir "yersizyurtsuzlaşma" bölgesine dönüştürmeyi planlamaktaydı. Bu, özünde, küreselciliğin psiko-felsefi alt yapısıdır –dağılmış bireylerin kolektif gezegensel bir "Organsız Beden"de kaynaşması. Burası, kaos ve parçalanmanın, alışılagelmiş bağların kopmasının ve yeryurtsal yapıların kırılmasının muazzam bir enerji patlaması üreterek elitlerin işleyişi için yakıt haline geldiği "karanlık Deleuze"ün mekânıdır; bu, suç örgütü katılımcılarının çoğundaki sürekli güç ve beklenmedik enerji dalgalanmaları akınıyla gözle görülür biçimde sergilenen bir şeydir.

Bu yersizyurtsuzlaşmayı, taze bir yeryurtlaşmanın yeni bir aşaması –"dünya Epstein elitinin" nihayet başında teyit edileceği, insanlığın serbest kalan psişik enerjisini halihazırda üzerinde çalışılmış protokollere ve prosedürlere göre toplayacağı yeni hiyerarşilerin kurulması– izleyecekti. Kelimenin tam anlamıyla geri kalan herkes yok edilmeye tabi tutulacak veya karanlık efendilerine hizmet etmeyi mutluluk sayarak şeytani görevlerin itaatkâr uygulayıcılarına dönüştürülecekti. Epstein bundan, "yoksulların ölmesi gerektiğine", muhtemelen savaşlar, pandemiler, virüsler, iklimle oynamalar, gıdaya zehirli bileşenler eklenmesi veya doğum planlaması ve genetik mutasyonlar yardımıyla inanan Bill Gates ile açıkça söz etmiştir. Özünde, Küçük Saint James Adası ve Zorro Çiftliği, hümanist boyutundan nihayet sıyrılmış yeni bir sermaye medeniyetinin tasarlandığı geleceğin laboratuvarlarıydı.

Genelleştirilmiş "Karanlık Deleuze" ve Genelleştirilmiş Epstein Fenomeni

"Akışlar", "arzu-makineleri", "ihlal", "yersizyurtsuzlaşma ve yeryurtlaşma", "Organsız Beden" ve benzerleri gibi postmodern felsefi inşaları "Epstein Takımadaları"na uyguladığımızda, bu onları söz konusu süreçlere yapay olarak okuduğumuz anlamına gelmemektedir. Bu, bu fenomenin teori ve pratiklerinde, eğilimlerinde ve nüanslarında, tüm ilkelerin, düzenlerin, sınırların, değer normlarının, kuralların, geleneklerin, temellerin, kriterlerin ve düzenlemelerin, kanonların ve emirlerin, tüm ahlaki ve cinsel tabuların, temel postmodern reçeteler ve şablonlarla tam bir uyum içinde ihlal edildiğini keşfettiğimiz, gördüğümüz ve izini sürdüğümüz anlamına gelmektedir.

Ve buradaki tüm dehşet, Postmodernizmin hiçbir şekilde felsefede, psikolojide, kültürde veya sanat teorisinde niş, tikel veya yerel bir yön olmamasından ibarettir. O, her şeyi kapsayan zihinsel, toplumsal ve dünya görüşüne ait bir Paradigma, siyasetin, dünya görüşünün, bilimin, iş dünyasının ve hatta askeri stratejinin mimari kodudur (ağ-merkezli savaşlar teorisi Postmodernizmin ilkelerine dayanmaktadır [10]). Çağdaş dünyada Postmodernizm, soyut bir fikir veya spekülatif bir reçete olarak değil, modern yaşamın tüm temellerinin pratik olarak yeniden yapılandırılması için prosedürlerle donatılmış somut bir teori, bir metodoloji olarak mevcuttur.

Ve ondaki en önemli şey, pekişmiş özne ve onun eylemleri için sorumluluğu temel kavramının ortadan kaldırılmasıdır; bu eylemler, fantazi alanından fiziksel, toplumsal ve hukuki eylemler alanına geçen eylemlerdir. Eğer arzunun öznesi yoksa, o zaman tanımlanmamış ve şüpheli bir X'in, dalgalanan ve bulanık arzusunun muğlak bir nesnesi olarak ona görünen şeye karşı nasıl davrandığının hesabını soracak kimse de yoktur.

Molar cinsellikten moleküler cinselliğe geçiş (postmodernistler molariteden büyük bütünsel yapıları, kişilikleri, kodları, sistemleri, toplumsal yapıları, kurumları anlamakta ve bunları moleküler olanlarla, yani hiçbir bütüne ait olmayan dağılmış parçacıklarla karşı karşıya getirmektedir), bir bütün olarak erotik problematiği yasama alanının, yani geniş anlamda yasal olan her şeyin alanının ötesine taşımaktadır. Eğer arzu yaşamın asli unsuruysa, onu yalnızca Ölüm sınırlayabilir. Deleuze ve Guattari için bu tür bir ölüm, aşırı doğrusal akıl, hantal toplum, saçma ahlak, totaliter devlet, atıl sınıflar ve modası geçmiş toplumsal normlardır.

Epstein dosyalarında gördüğümüz tam olarak budur: sosyo-etik sınırların ve kuralların tamamen ortadan kaldırılması. Onun alemlerinde pedofili, tecavüz, işkence, yamyamlık ve cinayet üzerindeki tabular ihlal edilmiştir. Herhangi bir arzu yasak olmaktan çıkmış ve Epstein dünyasının özel koşullarında kolayca tatmin edilmiştir; bu koşullarda zengin ve nüfuzlu ziyaretçiler yalnızca fraklarını çıkarmakla kalmamış, aynı zamanda bireyselliklerini de vestiyere bırakmış, cezasızca herhangi bir şeyi –basit eskorttan en uğursuz ve kanlı sapkınlıklara kadar– isteyebilen ve elde edebilen moleküler arzu fabrikalarını serbest bırakmışlardır.

Postmodernizmin kanonları, adanın ve çiftliğin ziyaretçilerinin, eylemde bulunanın kendileri olmadığını, belirsizliğin askıya alınmış hali, eşiğin ötesindeki tam olarak belirgin olmayan bir ikiz olduğunu düşünmelerine izin vermekteydi, çünkü onların bütünsel molar "ben"i yalnızca

bir yanılsama olarak görülmekteydi. Ve bu onlardan sorumluluğu kaldırmaktaydı. Ve suç ve en aşağılık sefahat, şiddet ve keyfi arzu nesnelerinin öldürülmesi yoluyla deneyim kazanarak, postmodern fantezilerde yaşamın en karanlık ters unsuruyla birleşmekteydiler. Postmodernizm onlara bir tür felsefi endüljans yazmıştır.

Tüm bunları daha önce ucuz demokratik bir versiyonda –müzik videolarında, slasher filmlerinde, korku filmlerinde ve pornografik üretim okyanusunda– zaten görmüş olmamız ilginçtir. Ancak kitlelerin sefahati ya hâlâ katı bir şekilde toplumsal normlar tarafından kanalize edilmiş olarak kalmakta ya da imgesel alanda cereyan etmekteydi. Yalnızca yönetici sınıf – postmodern felsefi programı mantıksal sınırlarına kadar götürme hakkını kendine mal eden elitler– tamamen cezasız kalmayı ve arzu-makinesinin işleyişini serbestçe ve hiçbir kısıtlama olmaksızın yürütmeyi kendine izin verebilir.

Eğer postmodern filozoflar Marquis de Sade'ı incelemiş ve onu yorumlamışsa, o zaman Epstein ve küresel elitten müşterileri tüm bunları harfiyen –bir eylem kılavuzu olarak– yeniden üretmiş, bazı açılardan çılgın Marki'nin hasta fantazisini aşmışlardır. Ve burada "makine" sözcüğüne, Takımadalar'ın seanslarında olup biten her şeyin belirli bir depresif "makineselliğine" dikkat etmek önemlidir. "Arzu-makinesi" kavramına dönen Epstein, ağına son derece teknolojik bir şekilde yaklaşmıştır. Dünya siyaseti, iş dünyası, bilim, sanat, moda, gazetecilik ve istihbarat camiasındaki aşağı yukarı tüm önemli figürler hakkında gerçek bir gözetim, kayıt ve veri toplama sistemi inşa etmiştir. Bunların hepsi gizli tercihler veya zar zor ana hatları belirmiş sapkınlıklar için taranmış, böylece adanın topraklarında, çoğunlukla bastırılmış dürtülerini serbest bırakabilsinler.

Ağın kendisi azami ölçüde cinselleştirilmişti. Eskort hizmetleri, canlı mal ticareti, fuhuş ve başta reşit olmayanlar olmak üzere kurbanların seçimi, yüksek teknolojik bir endüstriyel temele oturtulmuştu. Burası Epstein'ın fabrikasıydı; içinde ayrı ajanslar, moda endüstrisinin, sinemanın yöneticileri, fuhuş ve uyuşturucu ticaretini denetleyen en suçlu kartellere kadar, tek bir mali-ekonomik ve politik-teknolojik sistemin parçalarıydı ve hatta yüksek teknolojiler ve ileri bilimsel araştırmalar –her şeyden önce yaşam, biyoloji, bilinç ve genetik– bu devasa sapkınlık mekanizmasına dokunmuştu.

"Organsız Beden"in alternatif bedenselliğine ulaşmak, elbette, başka, "daha geleneksel" yollarla da mümkündür –psychedelic maddelerin alınması veya ritmik monoton danslar yoluyla; bunlar sırasında bedensellik deneyiminin kendisi mutasyona uğrar ve ritim, monoton bir şekilde dans edenleri tek bir makro-bedende, bir "Organsız Beden" olarak kaynaştırır. Organlı bedenden aynı çıkış deneyimi, bir bilgisayar oyununa, siber uzamların sanallığına dalmakla da sağlanabilir.

Ancak Epstein, böyle bir postmodern ilkeyi tam da aşırı pratiklerde gerçekleştirmeyi önermiştir. Ve onun annelerinden alınan bebekler, işkence ve şiddet mağdurları, psikolojik şiddet, korku ve acıdan çıldırtılan çocuklar ve ergenler ve nihayet mutilasyonlar, cinayetler ve yamyamlık üzerindeki uğursuz deneyleri, tüm Epstein ağını tek bir "rizomatik organizma"ya dönüştüren bir "kolektif Organsız Beden"i meydana getirme veya oluşturma ritüelleri olarak pekâlâ değerlendirilebilir. Özellikle dehşet verici olan, canavarca deneylerin ve sapkınlıkların kurbanı olmuş bazı reşit olmayan kızların, zaman zaman aynı ağ için çalışan ve Epstein'ın sistemine sürekli yeni kurbanlar çeken yöneticiler haline gelmiş olmasıdır.

Tüm bunları hesaba katarak, ihlalin sonucu, insandaki irrasyonel olanın serbest bırakıldığı, her türlü ahlaki engelin ortadan kaldırıldığı ve uyumdan ve toplumsal tutarlılıktan eser kalmadığı oldukça uğursuz bir resim haline gelmektedir. Deleuze'ün kendisi de, aslında, bu stratejileri düşünürken, Postmodernizmin mantığının baskın hale geldiği bir topluma ilişkin karanlık metaforları reddetmemiştir. Ve eğer kurtuluş pathosu bir kenara bırakılırsa, o zaman Deleuze'ün felsefesi de oldukça karanlık tonlarda görünmektedir. Aklın yıkımı, rehabilite edilmiş deliliğin tüm yanlarını –toplumsal normları ve temel davranış kodlarını patlatan kör dürtülerin ve "arzu-makineleri"nin özgürlüğünü– açmaktadır. Artık her şey mümkün hale gelmektedir: norm yoktur, dolayısıyla anomali de yoktur; yasa yoktur, dolayısıyla suç da yoktur; denetleyici merci yoktur, dolayısıyla kısıtlamalar ve korkular da yoktur.

Ancak Deleuze'ün felsefesi, patolojik ve karanlık olsa da, hâlâ teorik bir inşa, karanlık maddelerle işleyen kavramsal bir alandır. Her şeyden önce, bu ilkeler postmodernistler tarafından, Freud'un bilinçdışının dışavurumu için en güvenli alan olarak gördüğü çağdaş sanat alanında uygulanmıştır. Bu nedenle Postmodernizm her şeyden önce resmi (Jean-Michel

Basquiat, Jeff Koons, Damien Hirst), edebiyatı (Michel Houellebecq, Frédéric Beigbeder, Pascal Quignard, Jonathan Littell), mimariyi (Charles Jencks, Frank Gehry), tiyatroyu (Robert Wilson, Romeo Castellucci) ve sinemayı (David Lynch, Quentin Tarantino, Peter Greenaway) fethetmiştir.

Ancak Deleuze daha etkileyici bir şeyi dolaşıma sokmuştur: Modernite'nin sosyo-kültürel paradigmasını bir bütün olarak alternatif bir paradigmayla –postmodern paradigmayla– değiştirme fikri. Teoride, Postmodernizmin insan yaşamının tüm yönlerini –toplum, siyaset, ekonomi, psikoloji, tıp, bilim, rasyonalitenin kendisi ve hatta bedensellik– etkilemesi gerekiyordu. Her yerde rasyonel ayrık özne, istikrarlı uzun vadeli kimliği olmayan rizomatik titreşen ağlar tarafından ikame edilmiştir. Deleuze ile birlikte Postmodernizm, beşeri bilimlere, sosyal ağ projelerine, emancipasyoncu eğitime, "müsamahakâr psikiyatri"ye (akıl hastalığı kavramını tamamen reddeden), ekonomiye, finansa, siyasete, cinsiyete ve askeri alana girmiştir. Postmodernizm, yavaş yavaş felsefe ve sanatın sınırlarının çok ötesine geçerek Batı toplumunun baskın işletim sistemi haline gelmiştir.

"Epstein Takımadaları" fenomeninde –Epstein'ın adası, çiftliği, ağları, çevresi, Batı elitlerinin neredeyse tüm kesimlerine dokunan– karşılaştığımız şey, tam da "karanlık Deleuze"ün yoğunlaştırılmış bir ifadesidir. Epstein, Overton pencerelerini açarak felsefi kavramları suç pratiklerine tercüme eden, teori ile onun gerçekleştirilmesi arasındaki, saf felsefi düşüncenin hareketi ile sonuçlarının olduğu haliyle gerçeklikte uygulanması arasındaki mesafeyi –yasaklanmış her şeyin: yamyamlık, pedofili, şiddet, cinayet, işkence, bebekler ve çocuklar, çaresiz kurbanlar üzerinde insanlık dışı deneyler... Ve tüm bunlar büyük finans, büyük siyaset, büyük bilim, büyük ideoloji, büyük eğitim ve büyük teknolojiler alanıyla kombinasyon halinde...– meşrulaştırılması yoluyla ortadan kaldıran o "karanlık Postmodernizm" modülü haline gelmiştir. Bir algoritma olarak Epstein, sanatçının özgür anlayışı ile onun sezgilerinin sert siyasi mühendislikte gerçekleştirilmesi arasındaki mesafenin ortadan kaldırılmasını temsil etmektedir.

Deleuze'ün Epstein'da öğrencisini tanıyıp tanımayacağını söylemek zordur. Ancak Epstein'ın, "karanlık Deleuze"ün nereye götürdüğünün –insan varlığının bulanıklaştırılmasına ve ortadan kaldırılmasına– anlamını açıkça kavradığı tamamen aşikardır. Aynı zamanda Deleuze, postmodern devrim sırasında ihlal deneyiminin kademeli olarak kitlelerin bütününe yayılacağını varsaymaktaydı. Epstein'ın laboratuvarında ise bu deneyim, aksine, yalnızca

toplumun en yüksek temsilcileri için erişilebilir olan münhasır, kulüp benzeri bir karakter taşımaktaydı. Böylesi elitist bir Postmodernizm, Deleuze'ün tasarladığı şey değildi açıkça.

Ancak Epstein dosyalarının yayınlanması sırasında açığa çıkarılan ve insanlığı ürperten şey, ihlalin ve "karanlık aydınlanma"nın felsefi reçetelerinin gerçekten kitlesel ve demokratik bir uygulamasının ne hale gelebileceğine dair canlı bir fikir vermektedir. Bu, Postmodernizmin bireyci liberalizminin serasında yetiştirilmiş anti-hümanist bir dünya görüşünün yeni bir aşamasıdır.

Şeytani Doku: Nihai İhlal Olarak Satanizm

Deleuze ve Guattari'deki şizoanaliz teorisi çerçevesinde, dünya sürekli olarak bağlantılar üreten "arzu-makineleri"nin bir bütünlüğü olarak temsil edilmektedir. Epstein, sermaye akışlarının doğrudan insan bedenlerinin akışlarına bağlandığı, bu bedenlerin kişi olmaktan çıkıp "organsız beden"ler, devasa bir haz ve güç mekanizmasının parçaları haline geldiği ideal, izole bir "laboratuvar" yaratmıştır. Bu, hiçbir engel tanımayan ve sonsuz genişlemeye doğru çabalayan Deleuzyen "arzu üretimi"nin bir gerçekleştirilmesidir.

Şiddet, işkence ve ritüeller, insan doğasına "girme", hümanizmin sınırlarının ötesine geçme araçlarıdır. İnsanın sınırlarının keşfindeki riskli bir ruhsal deneyim, kurbanın aynı zamanda pragmatik çıkarlara –ortak günah yoluyla gücün pekiştirilmesine– hizmet ettiği postmodern bir kültün teknolojik deneyine dönüştürülmektedir.

Epstein'ın dünyası, Geleneğin "ontolojik kötülük", varlığın şeytani bir dokusu olarak adlandıracağı şeydir. Bu yalnızca bir dizi canavarca ve sapkın eylem değil, sahteliğin, şiddetin ve lüksün ayırt edilemez olduğu özel bir gerçeklik dokusunun yaratılmasıdır. Buradaki satanik ayinler, kaosun karanlık enerjisini "topraklamanın", onu siyasi nüfuza dönüştürmenin bir yoludur.

"Karanlık Deleuze"ün [5] destekçileri (Nick Land gibi), kapitalizmin bir bütün olarak özünde kendi kendini yok etmeye ve ilksel enerjileri, maddenin en karanlık bölgelerinden gelen karanlık dürtüleri serbest bırakmaya çabalayan insanlık dışı bir güç olduğunu savunmaktadır.

Epstein'ın adası, üzerine elitin kanlı hiyerogliflerini çizdiği devasa bir "Organsız Beden"dir. Arzunun bastırılmadığı, saf dehşet durumuna hızlandırıldığı bir mekândır. Deleuze ve Guattari'nin şizoanalizi burada doğrudan –tahakküm için– uygulanmıştır. Klasik psikanaliz,

akıl hastalığının şiddetini "iyileştirmeye" değilse bile en azından yumuşatmaya çalışırken, suçlu elitlerin elindeki şizoanaliz, insan psişesini sökmek için bir alet haline gelmiştir. Pedofili ve şiddet burada, kurbanın kişiliğinin radikal yapısökümü yöntemleri olarak kullanılmıştır.

Ahir Zamanın İşaretleri

Yüzyıllar boyunca, gelenekçiliğin kurucusu René Guénon tarafından, dünyanın yukarıya, İlahi Olan'a doğru ilksel açıklığının aksine, "Dünya Yumurtası'nın aşağıdan" [11], cehennemi uçurumlar tarafından açılması olarak tarif edilen Ahir Zaman'ın inatçı işaretlerini gözlemlemekteyiz. İnsanlığın önünde, tarih boyunca, Modernite ve Postmodernite'nin özerk bireyine dipsiz kendi kendini yok etme uçurumuna kadar eşlik eden felsefi fikirler ve kavramlar panoraması defalarca açılmıştır.

Bu yol boyunca, Modernite'nin (Modern Çağ) ilerlemeci bilginlerinin ve filozoflarının çabalarıyla, insan evrensel olanın –Tanrı, Gelenek, idealler, inanç– yükünden ve ardından insan türünün kendisinin sorgulanmasına varıncaya kadar her türlü kolektif kimlik biçiminden (kültür, devlet, soy, aile, değerler) kurtarılmıştır. Yirminci yüzyılın sonunda, Postmodernite düşünürleri insanlığa, Evrensel'in ve Bütün'ün –onun anlamını ve özünü oluşturan her şeyin– kesilip atıldığı, parçalara ayrılan tekil dağıtıcı bir post-insan imgesini önermiştir. İnsan özgür ilan edilmiş ve atomik bir varlığa –bir dividual– dönüşerek fragmanlara ayrılmıştır.

Son yüzyılların insanı, hem "Geleneğin İnsanı"nın tanrı benzeri imgesinden hem de Antikite ve Orta Çağ'ın dikey "Aydınlık İnsan" idealinden ayrılarak, kendine yabancılaşma yolunda ilerleyerek uçuruma oldukça uysalca inmiştir. Toplam kurtuluş için çabalayarak niteliklerini yitirmiş ve Postmodernite'de bireysel bir adaya –organların ve çoklu bilinç hallerinin, ben'in bütünlüğünde birleşmemiş dijital bir yığınına– dönüşmüştür.

Yirmi birinci yüzyılın başındaki bu "şizoid", bölünmüş özne, Epstein dosyalarında bize canlı bir şekilde sunulmaktadır, ancak biz bunun henüz insan yozlaşmasının sınırı olmadığını varsayarak hâlâ kayıtsız kalmaktayız. Ancak bugün filozoflar, matematikçiler, fizikçiler, biyologlar ve genetikçiler, bireyi bir rizomda çözmeye, onun genomunu hesaplamaya ve ona kişisel bir dijital kod atamaya yönelik avangard insanlık dışı projeleri rafine etmekte daha da ilerlemişlerdir.

Batı Modernitesi'nde insanın insansızlaşması aşamalar halinde gerçekleşmiştir: insan öznesinin moleküler benliklere merkezsizleştirilmesi, bölünmesi ve parçalanması. Bu hem

felsefi teoride hem de pratikte –özel kliniklerde ve gündelik yaşamda– gerçekleşmiştir. İnsanın insansızlaşması teorik olarak 1960'lardan başlayarak postmodern felsefe ve psikolojide tarif edilmiş ve son otuz yıldır internet üzerinde geniş çapta test edilmiş, parçalanma, bilincin kıymıklara ayrılması, fragmante anlatılar, beyin çürümesi estetiği ve sanal gerçekliğin kaotik yörüngeleri, hiçbir yere varmayan siber uzam rotaları boyunca hızlı sürüklenme yoluyla gençliğe sokulmuştur.

Birçok kişi, "Epstein dosyaları"nın serbest bırakılmasının "Overton pencereleri"nin çerçevelerini genişletmeye yönelik olduğunu iddia etmektedir. Öyleyse, panjurlarının ardından bize hafifçe aralanan şey nedir? Söz konusu olan, insanı ve insanlığı cehennemin en dibine atmak için sistematize edilmiş bir programdır. Bu, özünde, bir tür olarak insanın nihai insansızlaştırılmasının ve eliminasyonunun son aşamalarından biridir.

Postmodernizmin ilan edilen anlamı, insanın, bedeninin, bilincinin ve bilinçaltının Tanrı, Mutlak, Kilise, din, dikeylik, hiyerarşi, Logos, ahlak, kişinin kendi benliği vb. biçimindeki Evrensel'in sınırlamalarından –insan "yaşam dünyası"nın tüm bağlarından– mutlak ve tam kurtuluşudur (liberalizasyon). Bu küresel trendde, tüm bütünsel yapılar, insan özgürlüğünü sınırlayan zorlayıcı ve totaliter olarak görülmüştür.

Epstein'ın gölgesi bugün bize şunu söylemektedir:

İşte karşınızda son imkansızlık! Nihai yasakları ihlal edin! Tecavüz edin, öldürün, çocukları yiyin!

Şeytan böyle düşünür ve böyle davranır.

Şeytani Yerleşim

Bu, tam olarak şeytani yerleşim pratiğidir –insan kişiliğinin, bedenin çok aşağısına, maddenin içinden, maddenin kendisinin ötesine giden ipliklere ayrılması. Bunlar, özgürleşmiş bilinçdışı unsuruna çökmüş bir bilincin dokunaçlarıdır. Zihinler aracılığıyla değil, kuyruklar aracılığıyla, dış gözlemciye görünmez bir düzlemin subliminal seviyelerinde, tıpkı Fuxi ve Nüwa'nın Çin gravüründe olduğu gibi birbirine dolanırlar.

Félix Guattari'nin deneysel şizoanaliz kliniğinde, bilinçdışı serbest bırakıldığında, hastalar çığlık atabilir, ağlayabilir, küfürler savurabilir, hastaları ve doktorları dövebilir, şiirler yazıp resimler çizebilir, Antonin Artaud'nun ruhuna uygun teatral oyunlar sahneleyebilirdi...

Burada, Epstein'ın gezegeninde, bu dünyanın yöneticileri –işadamları, politikacılar, bankacılar– aynı zamanda her eşiğin altına inme, rizomatik ben'lerini özel bir alt-bedensel ağda dokuyarak arzu-makinelerini serbest bırakma fırsatını elde etmektedir. İhlal eden küresel elit içinde, herkes birbirine şantaj ve derin ahlaksız eğlenceler sistemiyle bağlıdır. Bu elit, toplumsal yaşamın yüzeyinin altında, son zihinsel sayım eşiğinin altında konumlanmış ağ-merkezli bir organizmada birbirine yapışmaktadır. "Epstein'ın rizomu" böyle oluşmuştur.

Epstein dosyaları, başkanların ve bankacıların, bilim insanlarının ve finansörlerin içtenlikle hatırlamayabilecekleri şeylerin kara hafızasını korumaktadır: katıldıkları "ihlal seansları" rasyonel algılarının sınırlarının altında yatmaktadır ve yalnızca gizli odalardan gelen soğuk kayıt cihazları onların suçlarının, şiddet eylemlerinin ve vahşetlerinin hafızasını korumaktadır. Ancak bu zaten şantaj için kullanılabilir! Siyasi şantaj, "Epstein'ın rizomu"nun ana hedefi değildir. Söz konusu olan, tüm toplum üzerinde geniş ölçekli bir suç deneyidir.

Elitler yalnızca başlangıçtır. Dahası, bu türden ihlal pratikleri kitle pazarına geçecek, demokratikleştirilecek ve toplumun daha geniş ve daha geniş katmanlarını kara curcunaya çekecektir. Bu, Postmodernizm tarafından "şizo-kitleler" için, orta sınıftan (küçük ve orta burjuvazi her zaman büyük olmayı ve onların standartlarına göre yaşamayı hayal etmiştir) başlayıp, cehennemi alemlerin kırıntılarının düşeceği prekaryaya kadar hazırlanan kaderdir.

Öznelliğin Kara Delikleri

Félix Guattari ve Gilles Deleuze'deki öznelliğin "kara delikler" kavramı, kişinin kendisini toplumsal çerçevelerden kurtarmaya yönelik başarısız girişimlerin bir sonucu olarak psişenin felaketvari çöküş noktalarını tarif etmektedir; burada özne, özgürlüğe ulaşmak yerine, acı verici bir kendi kendini düşünme veya bir fikre saplantı durumuna düşmektedir. Şizoanaliz, bu anı, bireyin iktidar yapıları, toplumsal roller veya dayanılmaz duygulanımlar tarafından emildiği, arzuların özgür bir akışı olmaktan çıkıp sabit bir "ben"e ("Ben devlet yapılarının bir çalışanıyım", "Ben bir oligarkın sevgilisiyim") geri döndüğü psikolojik ve semiyotik bir yakalama mekanizması olarak görmektedir.

Guattari, toplumsal sistemi "beyaz duvar—kara delik" terimleriyle tarif etmektedir. "Beyaz duvar", üzerine toplumun göstergelerinin yansıtıldığı ekrandır; kara delikler ise bu yüzdeki, dikkati çeken ve özneyi belirli bir imgeyle özdeşleşmeye zorlayan "gözler"dir. Deleuze ve Guattari'deki klasik şizoanaliz, öznelliğin bu kara deliklere (toplumsal roller, yasalar, arketipler) düşmesine izin vermemeyi, onu yeni bağlantılara ve yaratıcı akışlara açık tutmayı amaçlamaktadır.

Ancak "Epstein Takımadaları"nın deneylerinde, şizoanalizin anlamı elitist bir şekilde çarpıtılmıştır – bazılarının (efendiler) kurtuluşu yalnızca diğerlerinin (köleler) köleleştirilmesine yol açmaktadır. "Yersizyurtsuzlaşma", "kim olduğunuza?" –elitin bir unsuru, bir yırtıcı, bir efendi veya kitlelerin bir parçası, bir kurban, çöp– bağlı olarak ikircikli bir karakter taşımaktadır. Epstein'ın kurbanları için kurtuluş kurgusaldır; gerçekleştirilen "yersizyurtsuzlaşma", çocukların ve reşit olmayanların kırılgan temsillerinin yıkanıp gitmesi, manipüle edileni yalnızca "kara deliğe" düşüşe, yüz ("yüzellik") ve bilinç sonsuz bir kendi kendini tanımlama ve travma döngüsüne kapatıldığında, kırılmış kişiliklerin seri üretimi teknolojisi aracılığıyla götürmektedir.

Bu süreç, Epstein Takımadaları'nda yapay olarak, psikolojik işleme yöntemleriyle, kurbanı tüm tanıdık toplumsal işaretleyicilerin (aile, hukuk, ahlak) var olmaktan çıktığı koşullara yerleştirerek ve "öznelliğin kara deliği" rehinenin biyografisini emerken yalnızca işlevsel bir beden bırakarak başlatılmıştır. Kurbanların yüzleri silinmiş, elitin arzularının projeksiyonu için saf yüzeylere dönüşmüş, ihlal edenin figürü ise geriye kalan tek "olay ufku" haline gelmiştir. Gerçekleşen, Guattari'nin "yüzellik makinesi" (visagéité) –"yüzün ele geçirilmesi"– olarak adlandırdığı şeydir.

Gilles Deleuze ve Félix Guattari'nin felsefi optiği, Epstein'ın ağının eylemlerinde kara delik stratejilerinin bilinçli uygulamasını görmeyi mümkün kılmaktadır: kurban yalnızca şiddete maruz bırakılmaz; önce yönelim bozukluğu bölgelerinin (izolasyon, uyuşturucular, duyusal yoksunluk) kullanımı yoluyla biyolojik bir makine gibi "sökülür"; bu da tam da zamanın ve mantığın ortadan kaybolduğu ve psişenin "şizo-akış" durumunun artık kişinin kendisi hakkında "ben" demesine izin vermediği o "kara delikler"in yaratılmasına yol açmaktadır.

Guattari, iktidarın en etkili olduğu yerin mikro-seviye olduğuna inanmaktaydı. Takımadalar, bir korku mikropolitikasını –gizli bir tehdidin (ifşa, şiddet, cinayet) sürekli mevcudiyeti– yaygın olarak kullanmıştır; böylece kurbanın psişesi, boyun eğmede kurtuluş arayarak çöküşe doğru kendiliğinden çabalayacaktı. Satanik ayinlere benzeyen ve işkencenin eşlik ettiği ritüel pratikler, "sıfır öznellik" durumuna inisiyasyon olarak hizmet etmekteydi; kurbanların etrafında aşınmış bir gerçeklik dokusu, "şeytani bir doku", rasyonelleştirilemeyen Deleuzyen bir "kaosmos" yaratmaktaydı.

Takımadalar'ın eliti, insan kurbanların, onların kaynaklarının, yaşamının, anlamlarının ve hakikatinin emilmesi için (psikolojik ve gerçek) yerçekimsel kuyular yaratan bilinç kara deliklerinin mimarları haline gelmiştir; bunlar, saf iktidar hazzının şeytani "makinik üretimi"nin hizmetinde yok edilmiştir. Bu, özne (Deleuze ve Guattari'nin hayal ettiği gibi) özgürleşmediğinde, iktidarın karanlık uçurumu tarafından emildiğinde, postmodern parçalanmanın aşırı ifadesidir.

Psikiyatri Kliniğinden Yamyamlık Alemlerine

Zaman zaman, Takımadalar'daki deneysel öznelerin denemeleri, Guattari ve Deleuze'ün kurumsal psikoterapi kliniği La Borde'daki postmodern şizoanaliz pratiklerini andırıyor gibi görünebilir. Evet, gerçekten de, Fransız tandeminin postmodern felsefesi ve psikolojisi bilinçdışının sınırlarını ve bariyerlerini açmış ve aynı zamanda psişik enerjileri ve ihlalleri Geleneğin seyrine kanalize etmeyi reddetmiştir.

Ancak Deleuze ve Guattari'deki yetişkin bir insanın maddenin kıvrımlarına ve psişenin karanlık uçurumlarına daldırılmasının bedensel deneyimi, Epstein ve maiyetinin küçük çocuklara ve biçimlenmemiş ergenlere yönelik soğuk sadist manipülasyonlarından hâlâ radikal bir şekilde farklıdır. Félix Guattari'nin (La Borde kliniğinin direktörü) hastaların arzusunu cüretkâr çapkınlık, serbest birliktelikler, kadınların çılgınca emancipasyonu, herkesin herkesle rizomatik cinsel ilişkileriyle birbirine karışmış yeni kavramların umursamaz yaratıcılığı gibi şüpheli taktikler yönünde özgürleştirme deneyleri hakkındaki tüm ifadeleri, Takımadalar'ın pedofilleri tarafından gerçekleştirilen, çoğaltılan ve dünya elitleri için yeni bir hayvani kanona dönüştürülen soğuk sadist manipülasyonlarla hiçbir karşılaştırma kabul etmez.

İlerlemeci postmodernistlerin temel kavramının özgürleştirici pathosunun şüpheliliği ve muğlaklığı hesaba katılsa bile, yine de insanlara veya daha doğrusu yaşama yeni özgürlük

ufukları vermeye çalışmışlardır. Ancak Epstein, Clinton, Trump, Prens Andrew ve diğerlerinin satanik oyunlarında gördüğümüz şeyin artık ne yaşamla ne de özgürlükle bir ilişkisi vardır. Bu bir vampirler balosu ve kendisini kontrolün, şiddetin, savaşların, yalanların ve yozlaşmanın buzlu unsurunda somutlaştıran soğuk, yabancılaşmış ölümün zaferidir.

Bu, akışların sapkın ve patolojik bir bağlanması (Gilles Deleuze'ün sözleriyle konuşmak gerekirse) ve şizoanaliz, rizom, Organsız Beden, yersizyurtsuzlaşma ve öznelliğin kara delikleri kavramlarının sadizm, zulüm ve çocukların iradesinin ve bilincinin bastırılması pratiğiyle iç içe geçmesidir. Bu, insanın, insanlığın kendisinin niteliğini sorgulamaya açmıştır...

Başladığımız karanlık Deleuze, özneyi tek bir amaçla feda etmiştir: yaşamsal dürtü akışlarının blokajını kaldırmak. Epstein'ın eliti Postmodernizmi tam tersi bir şeye –bir yıkım ve topyekûn kölelik alanına– dönüştürmüştür. Ve bu ağlardan çıkan, bugüne kadar büyük ölçüde cezasız kalan insanlar, bunu tüm topluma aktarmaya açıkça çabalamaktadır. Gözlerimizin önünde gerçekliğe dönüşen Epstein medeniyetinin projesi böyledir.

Liberalleşme Ölümcül Bir Şekilde Sahip Olunmaya Yol Açar

Epstein dosyalarının ve yönetici elitlerin canavarca ahlaki çözülüşünün ve onların suç pratiklerinin gözlerimizin önünde açılan resminin bu felsefi incelemesini toparlarken, ister sol-demokratik ister elitist-sadist versiyonunda olsun, kurtuluş fikrinin kendisinin en yüksek derecede şüpheli olduğuna ve pratikte canavarca sonuçlara yol açtığına dikkat çekmek gerekir.

Eğer bir dünya görüşünde ruhani ve aşkın bir dikey mevcut değilse, o zaman kapalı içkin materyalist bir sistemde her şey er ya da geç yalnızca yıkıma, parçalanmaya, entropiye, sapkınlıklara, Dışsal Olan'a boyun eğmeye ve ölüme indirgenecektir.

Kesinlikle herhangi bir şeyin, ister iç yaşam, kültür, inanç, din, sanat, isterse insanın psişik ve bedensel yapıları olsun, liberalleştirilmesi, bunların moleküler bileşenlere bulanıklaştırılması ve toplumsal ve ruhani norm eşiğinin ötesine götürülmesi, insana ve insanlığa karşı bir suçtur. Ben'imizin moleküler "arzu akışları" demetine dönüştüğü öznelliğin zayıflatılması, İnsan'ı toza süpürecek, Evren'in yol kenarına bulaştıracaktır. Merkezsizleştirilmiş özne, kendi içinde bir toplanma noktasına sahip olmadığından, dışsal olanla karşılaştığında, onu ne kadar özgürleştirirsek özgürleştirelim veya yeniden biçimlendirelim, zayıflık ve özgür olmama hali keşfedecektir.

Postmodernizmde öznenin eritilmesi stratejisi, hiyerarşi, ruhani dikeylik, Ruh'un, İyi'nin, Hakikat'in, Güzellik'in, Adalet'in ve Bir'in göksel arketipleri fikirlerinin reddi, insanın mutlak olarak dışsal, karanlık varlıkların, aşağı alemin hiyerarşilerinin güçleri tarafından kuşatılmasına ve sahip olunmasına yol açmaktadır.

Referanslar:

[1] Rand, A. Anthem. Moscow: Alpina Publishers, 2009, p. 102.

[2] Sartre, J.-P. Being and Nothingness: An Essay on Phenomenological Ontology. Moscow: Respublika, 2000.

[3] Baudrillard, J. The Transparency of Evil. Moscow: Dobrosvet, 2000.

[4] Lacan, J. R.S.I. Seminar, 1974-1975. Paris: A.L.I., 2002.

[5] Culp, A. Dark Deleuze. Minnesota: University of Minnesota Press, 2016.

[6] Deleuze, G., and Guattari, F. Anti-Oedipus: Capitalism and Schizophrenia. Yekaterinburg: U-Faktoriya, 2007; idem, A Thousand Plateaus: Capitalism and Schizophrenia. Yekaterinburg; Moscow: U-Faktoriya, Astrel, 2010.

[7] Bataille, G. Inner Experience. St. Petersburg: Axiom; Mifril, 1997; idem, The History of Eroticism. Moscow: Logos; Evropeyskie izdaniya, 2007; idem, The Accursed Share. Moscow: Gnosis; Logos, 2003.

[8] The College of Sociology, 1937-1939. St. Petersburg: Nauka, 2004.

[9] Banned in the Russian Federation.

[10] Cebrowski, A. K., and Garstka, J. J. Network-Centric Warfare: Its Origin and Future, 1998.

[11] Guénon, R. The Reign of Quantity and the Signs of the Times. Moscow: Belovodye, 2011.